

Βιβλίο Θείον

ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΑΤΟΥ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΙΕΡΟΣΟΛΥΕΙΤΟΥ

1909

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΗΤΟΙ
ΚΜΗΤΡΟΣ ΛΕΗΤΟΜΕΡΗΣ ΚΑΙ ΤΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ
ΤΟΥ ΙΟΥ,
ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΤΟΣ ΠΑΡΑΤΕΤΑΦΟΥ

ΩΣ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΕΤΗΣΙΩΝ ΤΕΛΕΤΩΝ,
μεταξὺ τῶν ὁλοίων ἢ ἕροχος καὶ λαμπρὰ τελειή
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΤΥΠ. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ

1909

ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΠΑΠΑΔΗΜΑΤΟΥ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΗΤΟΙ

ΕΝΜΕΤΡΟΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΗΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΙΗΤΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

ΤΟΥ ΒΙΟΥ,

ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΗΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΡΑΤΙΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΩΣ ΚΑΙ

ΤΩΝ ΕΤΗΣΙΩΝ ΤΕΛΕΤΩΝ

μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ ἔσχατος καὶ λαμπρὰ τελετὴ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠ. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΚ

1909

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ
συγγραφέως καταδιώκεται ὡς ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενον.

Πᾶσα δὲ ἀνατύπωσις τοῦ ἔργου ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ πο-
νήσαντος ἀπαγορεύεται.

Ἰωάννης Βασιλειάδης

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΤΟΔΕ ΤΟ ΠΟΝΗΜΑ

Τῆ

ΑΓΗΡΩ ΜΝΗΜΗ.

ΤΟΥ ΕΚ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΥ ΙΓΓΛΕΣΗ

ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΩΣ ΔΕΙΓΜΑ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ

ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ

ΒΑΘΕΙΑΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΜΟΥ

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

Ο ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ

SISMANOGLIO
MEGARO

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ !!

Τὸ ἔργον τοῦτο τὸ μικρόν, ἐκ ζήλου κ' εὐσεβείας,
εἰν' ἐλαχίστου κληρικοῦ ἀπὸ Κεφαλληνίας.

Ὅσοι τ' ἀναγινώσκετε, πάντες νὰ μ' ἐνθυμᾶσθε
ἵστην προσευχὴ σας πάντοτε καὶ νὰ μὲ συγχωρᾶτε.

Νὰ δέεσθε κ' ὑπὲρ ἐμοῦ γιὰ τὴν κατάστασίν μου,
παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν μου.

Μὲ μόχθους νυχθημερινοὺς καὶ μὲ ἀτρύτους κόπους
ἐπῆγα ἴστην Ἱερουσαλήμ, εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους.

Μὲ τί καρδιά, μὲ τί ψυχὴ, φίλοι μου, ν' ἀρχήσω
τὰ ἱερὰ ποιήματα νὰ τὰ ἐξιστορήσω !

Μὲ δάκρυ θὰ διηγηθῶ, ὡς ἐκ καρδίας θέλω,
καὶ ἔρωτα θρησκευτικὸν ἴσθι πνεύμα σὰς νὰ φέρω.

Μὲ τὰ ἱερὰ ποιήματα ὄλ' ἐφοδιασθῆτε
κι' ὡς πανοπλίαν προσευχῆς αὐτὰ νὰ θεωρῆτε.

Ἄν θέλετε, ἀγαπητοί, ὠφέλειαν νὰ ἴδῃτε
κυττάξτε το μὲ προσοχή, πολλὰ καλὰ θὰ βρῆτε.

Οὐδόλως γιὰ τὰ ἔξοδα πρέπει νὰ λυπηθῆτε,
τὰ μέρη τοῦ Κυρίου μας πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆτε,

Ὅπ' ὁ Ἰησοῦς εἰδίδασκεν, ὅπου περιεπάτει,
εἰς ὄρος, εἰς Συναγωγὰς καὶ εἰς πλοῖον ἵσταθῆ.

Ὅπου θρησκείαν ἵδρυσεν οὐχὶ διὰ τῆς βίας,
ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς διδασκαλίας.

Μὲ πενιχρὸν τὸν κάλαμον καὶ ἀσθενεῖς τὰς γνώσεις
δημοσιεύω στὸν λαὸν αὐτὰς τὰς ἐντυπώσεις.

Ἀνάγνωσε, παρακαλῶ, τὸ πνεῦμα τοῦ βιβλίου,
ποῦ συνετάχθη παρ' ἐμοῦ ἴσθι μέρη τοῦ Κυρίου.

Μεγάλως θ' εὐχαριστηθῆς ἂν ὅλον τ' ἀναγνώσης,
θὰ λέγῃς καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς πλείστας τὰς ἐντυπώ-
σεις.

Ἄν δώσης προσοχὴν καλὴν ἴσθι ὅλον τοῦ βιβλίου,
θ' ἐπιθυμῆσης νὰ ἴδῃς τὰ μέρη τοῦ Κυρίου.

Μόλις εἰσέλθεις ἴσθι τὸν Ναόν, ἴσθι τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου,
ἀμέσως θὰ ἀπαρνηθῆς τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου.

Τὸν Τάφον τὸν Πανάγιον, τὸ βλέμ' ἄμα κυττάξῃ,
βεβαίως θὰ ἀνυψωθῆς ὁ νοῦς σου θὲ νὰ ἄλλῃξῃ.

Θὰ πείσης εἰς μετάνοιαν, θὰ σώσης τὴν ψυχὴν σου,
αὐτὸς θὰ εἶν' ὁ ἔπαινος, ἡ δόξα κ' ἡ τιμὴ σου.

Καὶ πλείστοι ὅσοι, θέλουνε τὸν βίον των ν' ἀλλάξουν
ἐπὶ μακρυνὸν καιρὸν ἔργα νὰ ἐτοιμάζουν.

Ἐὰν καλῶς μὲ προσοχὴν ἀνάγνωσιν ποιήσης,
πολύ θὲ νὰ συγκινηθῆς καὶ δάκρυα θὰ χύσης.

Τ' ἀνθρὰ ποῦ ἐμαζεύθησαν ἴσθι πνεῦμα τοῦ βιβλίου,
δι' οὗ ἐγκωμιάζονται οἱ τόποι τοῦ Κυρίου,

ἡ θεία Ἀποκάλυψις, ὁλόκληρον τὸ Δρῆμα,
τὸ μέγα, τὸ παράδοξον, τὸ τῶν θαυμάτων θαῦμα,

τὴν Γέννησιν, τὴν Σταύρωσιν, τὴν Βάπτισιν Κυρίου
καὶ τὴν Μοιρὰν ἵσθι ἡμίστευσεν, ὄρος Σαρανταρίου,

τὴν προδοσίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν Πάθῃσιν τὴν θεῖαν
τὸ μέρος ἵσθι ἐτάφηκεν, Ἀνάστασιν ἁγίαν,

θὰ μάθῃς πρῶγμα φοβερὸν ἐκ τῶν δεινῶν θαυμάτων,
πῶς γίνεται τ' ἅγιον Φῶς τὸ Μέγα τῶν Σαββάτων.

Ἡ φήμη τοῦ θεοῦ φωτὸς πανταχοῦ διεδόθη,
ἴσθι ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα ἀσπύτως διεσώθη.

Μὲ ψυχικὴν συγκίνησιν τὰ χεῖλη μου θ' ἀνοίξω,
τὰ μέρη τοῦ Κυρίου μας καλὰ νὰ παραστήσω.

Τὰ τοῦ Σωτῆρός μου Ἰησοῦ εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν,
Ὅστις ἔσωσε τὸν λαὸν καὶ οἰκουμένην ὅλην.

Ἄς εἶχα δύναμιν πολλήν, ῥήτορος εὐγλωττίαν,
καὶ μέσα στὸ κεφάλι μου τοῦ Παύλου τὴν σοφίαν,

νὰ εἶπω περὶ τῶν μερῶν τῶν Ἱεροσολύμων,
ὁπόθεν ἔξανέτειλεν οὐράνιος Οἰκτίρμων.

Ἡ Παλαιστὴν εἶν' ἔξοχος χώρα τῆς ὑψηλῆς,
ὅπου ἔξετελέσθησαν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου.

Μὲ ἀναμνήσεις ἱερὰς εἶνε συνδεδεμένη,
καὶ μὲ θεῖα χαρίσματα ὡς νύφη ἁστολισμένη.

Ἐντύπωσιν θαυμάσιον κάμνει στοὺς Εὐρωπαίους,
τὴν Πόλιν που ἐπισκέπτονται τοῦ Πάντων Βασιλέως.

Οὐδεὶς τὴν ἐπισκέφθηκεν, εἶδε καὶ οὐκ ἐξέστη,
μυρίας κι' ἂν καταστροφῆς καὶ ἀλλαγῆς ὑπέστη.

Τὸν θαυμασμὸν ἐφέλκουσι, τὴν ἐκπληξιν κινουῦσι,
παντὸς ἀνθρώπου εὐσεβοῦς καρδίαν συγκινοῦσι,

τὰ μέρ' ὅπου διήγαγεν ἡ θεῖα εὐσπλαχνία,
ἐν οἷς ἐξετυλίχθησαν μυστήρια τὰ θεῖα,

κατὰ τὴν ῥῆσιν προφητῶν κι' ὅλας τὰς μαρτυρίας,
δι' ὧν ἐτύχομεν ἡμεῖς τῆς θεῖας σωτηρίας.

Προσέρχονται καὶ ἄρχοντες πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης,
βλέπουν καὶ ἰχνογράφουσιν ἁγίας ἐντυπώσεις.

Προσκυνηταὶ φθάνουν πολλοὶ καὶ μᾶλλον συμπυ-
τὰ ἄλση καὶ τὰ ἱερὰ μεγάλως ἐκτιμοῦνται. ^[κνοῦνται]

Εἶνε οἱ τόποι ἅγιοι, οἱ λίθοι ἁγιασμένοι,
ἵπου μένουν οἱ προσκυνηταὶ κατενθουσιασμένοι.

Ἐστὴν Παλαιστίνειον τὴν γῆν ἂν καὶ σπανίως βρέχη,
μὲ ἀφθονίαν ὁ θεὸς τὰ δῶρά του παρέχει.

Ἐξ οὐρανοῦ ποτίζονται δρόσου ἀναταπαύστως
τὰ μέρ' αὐτῆς τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ βουνὰ ὡσαύτως.

Ἐπρεπε νάχω εὐφρόδειαν καὶ γλώσσαν Χρυσοστόμου
νὰ τὰ διηγηθῶ καλὰ κι' ἐκθέσω μετὰ τρόμον.

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Ἄνοιξε στόμα εὐγλωττο καὶ γλώσσα κελλαδένη,
πῶς ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς νὰ εἴπῃς ἕνα ἕνα.

Ὅλος ὁ κόσμος βρίσκετο στὴν εἰδωλολατρείαν,
διότι δὲν ἐγνώριζεν ἀληθινήν θρησκείαν.

Ἰδὼν ὁ ἅγιος θεὸς τὸ πλάσμα του χαμένον,
οἰκτεῖρσεν καὶ ἔκαμεν ὅ,τι εἶχε γραμμένον.

ἡ προαιώνιος βουλὴ τοῦ θεοῦ μυστηρίου,
ἀφοῦ πρῶτον συνέλαβε γυνὴ τοῦ Ζαχαρίου,

Ἄγγελον ἐξαπέστειλεν εἰς Ναζαρέτ τὴν πόλιν
κ' ἐκεῖθεν εὐαγγελίσατο τὴν οἰκουμένην ὅλην.

Ἐπὶ πηγῆς δὲ παλαιᾶς, ὕδωρ ἀναβλυζούσης,
ἐνεφανίσθη ὁ Ἄγγελος, τῆς Δέσποινας εἰπούσης.

Γλυκὺ καὶ διαυγέστατον ὕδωρ ποῦ ἐξηντιλήθη
αὐτοῦ ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ εὐαγγελίσθη.

Ὁ Γαβριὴλ ἀνήγγειλε : « χαῖρε, χαριτωμένη ! »
τῆς Γαλιλαίας Ναζαρέτ μόνη ἐξελεγμένη.

Ὁ Ἄγγελος ἐκόμιζε τὸν κρίνον κ.λ. ἡ κόρη,
εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ταραχῆς καὶ λογισμοῦ εἰσχώρει.

« Πῶς θὰ συλλάβῃ τὸν Χριστὸν ποῦ ἄνδρα δὲν γινώσκει,
ἵνα σταυρωθῇ ἢ ἀναστηθῇ καὶ τὸν λαὸν νὰ σώσῃ ».

Πληροφόρων ὁ Ἄγγελος ὅλα τοῦ μυστηρίου,
οὐδόλως νὰ μὴ ταραχθῆ κα' εἶν' Ἄγγελος Κυρίου.

« Σὺ εἶσαι ἡ Βασίλισσα ἡ ἐκ Δαυιδ τῷ γενεῖ,
ἢ μετὰ τῶν γυναικῶν μόνη εὐλογημένη,

λαβοῦσα τὸν χαιρετισμὸν καὶ σκεπτομένη πόθεν.
Διὰ νὰ τέξῃ τὸν Χριστὸν ἦτανε οὐρανόθεν.

Ὁ Ἄγγελε, ἐνθάρρυνε ἵνα μὴ δειλιάσῃ,
καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον θὰ τὴν ἐπισκιάσῃ.

Τὸ πρόσταγμα ἦτο Θεοῦ βουλὴ προαιωνία
κα' ἡ Θεοτόκος γίνεται τοῦ οὐρανοῦ Κυρία.

Καὶ τὸ ρηθὲν νὰ πληρωθῆ ἰσοῦ ἐν γαστρὶ ἔξει
ἡ Θεοτόκος τὸν Ἰησοῦν υἱὸν ποῦ θέλει τέξῃ.

Αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας,
κατὰ τὴν ῥῆσιν τῶν Γραφῶν κα' ὅλας τὰς Προφητείας.

Εἰς τὴν ἀνεξερεύνητον πιστεύσασα τὴν ῥῆσιν,
ἴστην θεῖαν συγκατάβασιν ἀπίστευτον τὴν φύσιν.

Στὴν ἐπουράνιον βουλὴν πλήρης ταπεινωθεῖσα,
ἴστ' ἀγγέλου τὸν χαιρετισμὸν, εἶπεν ἀποκριθεῖσα

ἡ Μαριάμ : « Ἴδοῦ ἐγώ, δούλη εἰμαι Κυρίου,
καὶ γεννηθῆτ' τὸ ρῆμά σου, τοῦ θεοῦ μυστηρίου ».

Πηγὴν τὴν ἀνεξάντλητον, ἔλλους τὸ ταμεῖον,
ἀδαπανήτου θησαυροῦ, τῆς χάριτος δοχεῖον.

Ἐπειτ' ἀπὸ τὸ χαιρετισμὸν, ἰδωμεν τὴν Παρθένον
εἰς τὸ χωρίον « Ὁρεινὴ », ὡς ἦτο γεγραμμένον

καὶ πορευθεῖσαν με σπουδὴν καὶ με μεγάλην βίαν
τὴν Ἐλισάβετ νὰ εὕρῃ εἰς πενιχρὰν οἰκίαν.

Ἄμ' ἀσπασμὸν ἀντιήλλαξαν ἐν τῇ ἱερᾷ οἰκίᾳ,
τὸ ἔμβρυον ἐσκίρτησεν ἐν τῇ ἀγνῇ κοιλίᾳ.

Διὸ καὶ ἐμακάρισεν, ὡς πανενδοξοτέρα,
ἡ Ἐλισάβετ, γηραιὰ τοῦ Βαπτιστοῦ μητέρα.

Τότε ἡ Δέσποινα ᾠδὴν πρώτην δοξολογοῦσα,
δοξάζουσα τὸν Κύριον εἰς Ναζαρέτ ἔλθουσα,

ἐκεῖ ἡ Ἁγία ἔμενεν, ὅπου ἐφανερώθη
θεῖον φρικτὸν μυστήριον κ' ἡ γραφή ἠπληρώθη.

Ὁ τόπος εἶνε ἱερός, ἡ γῆ ἁγιωτάτη.
κάνει καλὴν ἐντύπωσιν, γιὰτ' εἶν' ἑαυδοσιάτη.

Ἐχει ὀλίγον πληθυσμόν, μικρὸς εἶν' ὁ Νάος τῆς,
ὁ τῆς Εὐαγγελίστριας, μὲ ἑκλαμπρὸν κάλλος τῆς.

Ὡραία ἡ οἰκοδομή, λαμπρὰ ἡ Ἐκκλησία,
θαυμάσια καὶ ἑκτακτος εἶνε τοποθεσία.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ

Ἐκ Ναζαρέτ εἰς Βηθλεὲμ ἦλθες μὲ τὸν Μνηστῆρα
κ' ἐντός σου ἐνεβάσταζες τοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα.

Ἦλθες γιὰ ν' ἀπογραφῆς ἑστὰ Καίσαρος βιβλία,
κ' ὁ Μνήστωρ σου σ' ἐθύλαττε διαταγῆ τῆ θεία.

Αὐγούστειον διάταγμα ἐγκύκλιον ἐξῆλθεν
Ἡρώδου ἠγεμονεύοντος Συρίας, ὅπ' ἐπῆλθεν.

Ὁ Ἰωσήφ κατήγετο ἀπ' Βηθλεὲμ τὴν χώραν,
καὶ ἦλθ' εἰς τὸ πολίχνιον μίση ὄλην τὴν πληθώραν.

Μετὰ τῆς τοῦ θεοῦ Μητρὸς, ἐγγύου τότε οὔσης
καὶ ἐκ τοῦ πλήθους τοῦ πολλοῦ στήν φάτην κατοι-
[κούσης.

Ἐύτρεπιζέσθω Βηθλεὲμ ἐν φάτην τῶν ἀλόγων,
θα γεννηθῆ ὁ Βασιλεὺς καὶ ποιητὴς τῶν ὄλων.

Ἴδου ποῦ ἐγεννήθηκεν ὁ θεῖος Λυτρωτὴς μας
γιὰ νὰ ἑνυψώσῃ τοὺς θνητοὺς ὁ μέγας Ποιητὴς μας.

Ἡ τοῦ Σωτῆρος γέννησις στήν Βηθλεὲμ τὴν πόλιν,
κατώρθωσε καὶ ἔσωσε τὴν οἰκευμένην ὄλην.

Χριστὸς γεννᾶτ' ἐνῶ ἑψάλλον ἄγγελοι ἐν Ἑψίστοις,
κ' ἐξεδηλώθη ἀκριβῶς εἰς τὸν Χριστὸν ἡ πίστις.

Ἐντὸς σπιλαίου σκοτεινοῦ, ἐν φάτην τῶν ἀλόγων,
ἐκ' ἡ Παρθένης ἔτεκε τὸν οὐράνιον Λόγον.

Εἰς τὰ ἐντὸς λοιπὸν αὐτοῦ ἦτ' ὁ Ἰησοῦς ριγμένος
καὶ ὡς ἀθῶον νήπιον ἦτο σπαργανωμένος.

Παράμερα καὶ παρ' αὐτὸν τὴν Θεοτόκον εἶδα,
καὶ γηραλέον Ἰωσήφ, τὴν μόνην τῆς κρηπίδα.

Οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευσαν τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα
καὶ προσκυνοῦσιν ὡς Θεόν, Σωτῆρα ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστέκονταν ἀπέναντι, θαυμάζοντ', ἀπορούντες,
συνομιλοῦντες δι' αὐτὸ καὶ ποιμνὴν ἀγραυλοῦντες.

Ποιμένες ὄτε ἤκουσαν ἀπὸ μακρόθεν θαῦμα·
τί μᾶς συμβαίνει; ἔλεγαν· τί εἶν' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Στὸ σπήλαιον τί πλάκωσε; καὶ ὡς ἦσαν τρομαγμένοι
παρήτησαν τὰ πρόβατα νὰ δοῦνε τί συμβαίνει.

Ἐλθόντες στήν ὄπην κοντὰ μέσα παρατηροῦσι,
βλέπουν τὴν Μάναν, χαίρουσι, πίπτουν καὶ προσκυ-
[νοῦσι.

Παρῶν ἦταν καὶ ὁ Ἰωσήφ, ὁ Μνήστωρ τῆς Μαρίας,
κατὰ ἀγγέλου προσταγὴν καὶ ἀνευ ὑπονοίας.

Εἶδον παρακαθήμενον τὸν ἀφοσιωμένον,
ἡμιθανῆ ἀναίσθητον καὶ καταφοβισμένον.

Χάρις ὤρισθη εἰς αὐτὸν εἰς Βηθλεὲμ νὰ φθάσῃ
καὶ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ τιμίως νὰ φυλάξῃ.

Στὰ ῥιστερὰ τῆς Δέσποινας ἦτανε ζαρωμένος,
ἐκθαμβος, ἐκπληκτος πολὺ, καὶ καταπεπληγμένος.

Ὁ βοῦς, κ' ὁ ἵππος ἔγιναν μαμμὴ τῆς Θεοτόκου,
καὶ ἡ Χάρις ἐκατέβηκεν ὡς δρόσος ἐπὶ πόκου.

Ὁ Ἰωσήφ προσπύχονταν καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
καὶ νοερῶς εὐρίσκονταν σ' ὑπερκοσμίους σφαίρας,

πῶς ἠξιώθη νὰ ἰδῆ τὸν τοκετὸν Μαρίας,
τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρὸς καὶ τ' οὐρανοῦ Κυρίας.

Ἴδου καὶ Μάγοι ἐκ Περσῶν Θεὸν τὸν θεωροῦσι,
δῶρα τρισσῶς προσφέρουσι, πρηνεῖς τὸν προσκυνοῦσι.

Οἱ Μάγοι ἦσαν ὡς σοφοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
Πέρσαι ἢ Βαβυλώνιοι ἢ γόνιοι τῆς Ἰνδοκίτης.

Ὁ νοῦς τῶν Μάγων νοερῶς, ἀνέσπερον φῶς βλέπει,
κ' ἀκαταλήπτως ἡ ψυχὴ εἰς ἄλλους κόσμους τρέπει.

Ἐστὸν τόπον τῆς γεννήσεως, ἔστην ἐνδοξο τὴν χώρα,
στρέφουν νὰ πᾶνε παρευθὺς, χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα.

Οἱ Μάγοι ὀδηγούμενοι ἔπ' τὸν ἑκτακτὸν ἀστέρα
σπεύδουν νὰ τὸν κηρύξωσιν οὐράνιον φωστῆρα.

Ἡρώδης ἄμ' ὁ βασιλεὺς ἤκουσε πῶς ἔγεννήθη
Χριστὸς ὁ Μέγας Βασιλεὺς, ἀμέσως ἐφοβήθη.

Πανούργως λέγει πρὸς αὐτοὺς, πῶς γὰρ νὰ τὸν τιμήσῃ
ἤθελε ἄγῃ καὶ αὐτὸς ὅπως τὸν προσκυνήσῃ.

Στὰ ἔντοσθιά του ἐκρυψτε τὴν ἀληθῆ αἰτίαν,
ἂν καὶ τὸ στόμ' ἐξέφραζε μεγάλην θυμηδίαν.

Πάλιν λογίους ἐρωτᾷ ὁ φθονερός μὲ δόλον,
ποῦ θ' ἐγεννᾶτο ὁ Χριστός, ὁ Βασιλεὺς τῶν ὅλων.

Εἰς Βηθλεὲμ εἶπον αὐτοί!, ὡς γράφουν οἱ Προφῆται,
παρακαλῶ ἂν τὸν εἴρητε ἔλθετε νὰ μοῦ πῆτε.

Ἀμέσως ἀνεχώρησαν εἰς Βηθλεὲμ τὴν χώραν,
τὸν τύραννον ἀφίσαντες φυλάττοντα τὴν ὥραν.

Ἐτρέχον ν' ἐκζητήσωσι ἔπ' τὸν θεῖον τὸν λαμπῆρα,
τὸν οὐρανίωνα Θεὸν αἰώνιον δοτῆρα.

τῆς θείας εὐσηλαχνίας Προσφέρουνε ὡς πρόσφορα
τὰ ὄσα εἶχον φέροντες πολῦτιμά τους δῶρα.

Τὴν σμύρνην μὲν ὡς ἄνθρωπον, χρυσὸν ὡς βασιλέα,
τὸν Λίβανον δὲ ὡς Θεὸν παντὸς ἀρχιερέα.

Μὲ δάκρυα, μὲ στεναγμοὺς τὸν ὕμνον τῶν Ἀγγέλων
μὲ φοβερὰν κατάνυξιν λατρείαν ἀπαγγέλλουν.

Ψάλλουν ᾠδὴν ἐπάξιον τοῦ δόξα ἐν Ὑψίστοις,
ἐνθα ἐστερεώθηκεν ἡ τοῦ Σωτῆρος πίστις.

Καὶ γόνυ κλίναντες ἐκεῖ πίπτουν καὶ προσκυνοῦσι
καὶ ὡς γνήσιον Ἰδὸν Θεοῦ αὐτὸν ὑμνολογοῦσι.

Τρίτη ἡμέρα ἦσανε πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι,
Ἡρώδης περιέμενε τὴν εἰδήσιν νὰ φέρῃ.

Οἱ Μάγοι οἱ ἀπαίδευτοι γυρίζουν ἄλλον δρόμον,
καὶ τοῦ Ἡρώδου τοῦ σκληροῦ καταπατοῦν τὸν νόμον.

Ἡρώδης προσεβλήθηκε, δὲν ξεύρει τί νὰ πράξῃ·
ἐμάνη καὶ ἐζήτησε τὰ βρέφη γιὰ νὰ σφάξῃ.

Ἡρώδης ἐφοβήθηκε μὴ χάσῃ τὴν βασιλείαν
κ' εἰς Βηθλεὲμ διέταξε δεινὴν βρεφοκτονίαν.

Νομίζων ὁ ταλαίπωρος πῶς τὸν Χριστὸν θὰ σφάξῃ,
ἐνῶ ὁ Πατὴρ νύδόκνησε καλὰ νὰ τὸν φυλάξῃ.

Τ' ἦταν ἐκεῖνο τὸ κακό! Ἐστὴν Βηθλεὲμ τὴν Πόλι
ἔφονεύθησαν τὰ νήπια· βοῶζει ἡ χώρα ὅλη!

Μερόνυκτα ὄλο σφαγὴ· νύκτα χωρὶς φεγγάρι·
ἠκούσθ' Ἡρώδου τὸ σπαθί, τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι.

Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ τσιρίζουν, ἀλαλάζουν,
καὶ τοῦ θηρίου τὸ σπαθί νὰ φύγουνε κυττάζουν.

Γυναῖκες κλαῖν' καὶ δέρνονται, Θεὸν παρακαλοῦσι
νὰ φύγουν ὄλοι προσπαθοῦν καὶ ἔλεος ζητοῦσι.

Ἄλαλαγμοὶ τῶν γυναικῶν πληροῦν τὰς ἀτμοσφαίρας,
ὁ φόβος πλήττει τὴν καρδίαν καὶ τρόμος τὰς μητέρας.

Ὅλοι φωνάζουν Ἰεχωβά! γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν,
ὄλοι κτυποῦν τὰ στήθια τῶν, τραβοῦνε τὰ μαλλιά τῶν.

Τρεῖς ἡμέρες ταῖς ἐφαίνετο ἡ νύκτα δὲν περνᾷ,
τὸ ξίφος δὲν ἐκόπασε τὰ βρέφη νὰ χαλνᾷ.

Ἡ χώρα ἅπασα θρηνεῖ, ἀπὸ καρδιὰ στενάζει,
μὲ θρήνους κ' ὄλοστεναγμοὺς τὰ τέκνα τῆς φωνάζει.

Στὴν Βηθλεὲμ 'που ἐγινε αὐτ' ἡ βρεφοκτονία,
σώζονται τὰ ὄστ' ἐκεῖ, εἰς μνήμην αἰωνία.

Ἐκεῖ θὰ ἴδωμεν αὐτά, θὰ μάθωμεν τὰ πάντα
καὶ πόσα ἐσκοτώθηκαν ποῦ εἶν' ἐκεῖ θαυμμένα.

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

Τὸ σπήλαιον εἶνε λαμπρόν, τεκτονικόν, μεσαῖον,
βασιλικόν, πολυτελές, ἔξοχον καὶ ὠραῖον.

Εἶν' ὁ σεβαστότερος τόπος τῆς ὑψηλῆς,
τὸ ἱερόν τὸ σπήλαιον τοῦ νοτιοῦ ἡλίου.

Τὸ μέγα, τ' ἀγιώτατον, ἐφ' οὗ Χριστὸς ἐτέχθη,
ἐκεῖ ἐξ ἀνατολικοῦ καὶ ἡ ὁπ' αὐτὸν εὐρέθη,

δι' ἧς βλέπομεν τὰ ἐντὸς στὸ σκοτεινὸν σπήλαιον,
ἐνθ' ἐγαλούχει τὸν Χριστὸν Θεὸν πολυέλεον.

Κάτωθεν τοῦ Καθολικοῦ δεκατριῶν βαθμίδων,
ποῦ δοῦλ' ἐφάνη ὁ Κύριος τῶν θείων μυστηρίων.

Θεῖα τροφή ἐξήρχετο ἐκ τῶν θείων μαστῶν τῆς,
δι' ἧς ἐτρέφετ' ὁ Ἰησοῦς μονογενῆς Υἱὸς τῆς.

Σκόνιν γυνὴ ἐγεύθηκε γάλακτος στερουμένη,
κι' ἀνέβλυσεν ἐκ τῶν μαστῶν πηγὴ εὐλογημένη.

Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἀψυχὸς ἡ φύσις ὑπετάγη,
κι' ἦν ἄσλος ἀγγελικὴ ἰδοῦσα ἐξεπλάγη.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ, ΝΑΩ,

Οὐτ' ἐπληρώθη τὸ ρηθὲν Προφῆτου Ἡσαίου,
μετὰ τῶν ἄλλων Προφητῶν καὶ τοῦ Ἱερεμίου.

Ὡς ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει
οἱ οὐρανοὶ ἠγάλλοντο ὡς καὶ ἡ κτίσις ὅλη.

Ἄγγελος ἦλθ' ἐξ οὐρανοῦ τῷ Ἰωσήφ ἀγγέλλει,
νὰ λάβῃ Μάναν καὶ υἱὸν εἰς Αἴγυπτον νὰ φέρῃ.

Εὐθὺς λέγει ὁ ἄγγελος, τὸν Ἰωσήφ προστάζει,
εἰς Αἴγυπτον νὰ πορευθῆ κ' ἐκεῖ νὰ ἠσυχάζῃ.

Ἀμέσως ἀνεχώρησεν· εὐθὺς μετεκομίσθη
καὶ φθάνοντας εἰς Αἴγυπτον, εἰς δένδρον ἐκοιμήθη.

Ὁ δ' ἄθλιος ἀπέτυχε, φρικτ' ἡ βρεφκοτονία,
κι' οὕτω ἐσώθη ὁ λαὸς· Θεοῦ χάριτι θεῖα.

Ὁ δ' Ἰωσήφ ἐπέστρεψεν ὡς πάλιν ὠδηγήθη,
κι' εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ Ἰσὶδὸν Ναὸν εἰσήχθη.

Εἰσήρχετο εἰς τὸ ἱερόν τοῦ θείου Σολομῶντος,
ἐτῶν τότε ἦτο δώδεκα ὁ θεῖκος ὁ γόνος.

Ἦρχοντο πάντοτε οἱ τρεῖς εἰς πόλιν τὴν ἁγίαν,
τὸ Πάσχα, τὴν Πεντηκοστὴν καὶ τὴν Σκηνοπηγίαν.

Ἔτο' ἦτο ἡ συνήθεια, ν' ἄρχωνται εἰς τὴν Πόλι,
μὲ τοὺς γονεῖς του ὁ Ἰησοῦς πάντοτε οἱ τρεῖς μόνοι.

Ἦστερον ἐπιστρέφοντες πάλιν μέσ' εἰς τὸν δρόμον,
τὸν νέον ἀνεζήτησαν μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον.

Εὖρον διδάσκοντ' τὸν Υἱὸν ὡς τοῦ Θεοῦ δεόντως
καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱεροῦ Θεοῦ οὐρανίωτος.

Τὸν Ἰησοῦν παρέλαβον κ' εἰς Ναζαρετ ἀπῆλθον,
ἐνθα διέμενον ὁμοῦ· θεοπρεπῶς διάγουν.

Ὡς μαραγγὸς εἰργάζετο ἕως οὗτου νύξῃθη,
κ' εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἐπῆγε κ' ἐβάπτισθη.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΝ ΙΟΡΔΑΝΗ

Ἐν Ἰορδάνῃ συγχωρεῖται πᾶσα ἁμαρτία,
ἵς αὐτὸν ἅς τρέξωμεν λοιπὸν ζητοῦντες εὐσπλαγχνία.]

Ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς εἰς τὴν Νεκρὰν ἐκβάλλων,
παντὸς ὀρμητικώτερος τὴν κοίτην μεταβάλλων,

Ἦτις, τιμᾶτο ἀπ' ἀρχῆς διὰ τῶν ἰαμάτων,
τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ τῆς πηγῆς θαυμάτων.

Ἦπάρχουσι πολλαὶ Μοναὶ σ' τὸν θεῖον Ἰορδάνην,
σ' ὀκτὼ ὠρῶν διάστημα προσκυνητῆς ἕκει φθάνει.

Πλησίον εἰς τὸν ποταμὸν Μονὴ ἔνε σεβασμία,
ἕπου βρῖσκεν οἱ προσκυνηταὶ ἄκρα παρηγορία.

Αὕτ' ἡ Μονὴ ἡ ἱερὰ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου,
δεκάλεπτα τοῦ ποταμοῦ πλησίον εἶν' τοῦ δρόμου.

Ἄπέναντι τοῦ ποταμοῦ ὑπάρχει ἄλλη μία,
ἕπου ἕκρυπτεν ὁ Πρόδρομος Βηθαδαρᾶ ἁγία.

Ἐτὸν τόπον τοῦτον ἕβάπτισε βάπτισμα μετανοίας,
ὁ Ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Θεολογίας.

Ψυχὴ καὶ σῶμα ἄγγελος, ὄνομα ἐρημίτου,
τὸν Ἰησοῦν ἐβάπτισεν ἀξιώθεις καὶ τούτου.

Τριακοντούτης ἔγινε διάγων ἐν ἐρήμῳ
καὶ κατὰ προσταγὴν Θεοῦ τὴν ἐρημον ἀφίνει.

Στολὴν καμήλου ἔφερε καὶ ζώνην δερματίνην,
μέλι ἀκρίδος ἔτρωγε. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

ὁ Πρόδρομος ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας,
διὰ νὰ φέρῃ τοὺς θνητοὺς πλησίον σωτηρίας.

Ἦ Ἰωάννης ἔκραζε ἕτοιμάσατε πρεπόντως,
ἡ βασιλεία οὐρανῶν προσήγγισε νὰ ὄντως.

Μετανοεῖτε, ἕγγικεν ἡ ἄνω βασιλεία,
προσῆλκυσε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν φιλοτιμία.

Φωνὴ βοῶντος ἔλεγεν αὐτὸν ὁ Ἡσαίας,
κι' ἄγγελον Παντοκράτορος οἱ ἄλλοι κι' ὁ Μαλαχίας.

Προετοιμάζει τὴν ὁδόν, ποιεῖ τρίβους εὐθείας
καὶ προλειαίνει τὰς ψυχὰς εἰς γνῶσιν σωτηρίας.

Αὕτη ἡ φωνὴ ἀκούσθηκε ἔς ὅλην τὴν περιχώρα,
γυναῖκες ἄνδρες καὶ παιδιὰ ἦσαν ὑπὸ κανόνα.

Ἐτρεχον νὰ ὁμολογοῦν πάσας τὰς ἁμαρτίας,
καὶ νὰ πιάσουν τοῦ λοιποῦ δρόμον τῆς μετανοίας.

Ἐστὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ἐν ᾧ Χριστὸς ἐλούσθη,
τὸ Πνεῦμα ἐκατέβηκε, θεία φωνὴ ἀκούσθη.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον δά, ὁμολογεῖ Ἰωάννης,
ἐν πᾶσι τὴν ἀλήθειαν, ποῖος αὐτὸς τυγχάνει.

Καὶ πάλιν δ' ἐπιβεβαιοῖ ὁ θεῖος Ἰωάννης,
ὅτι Χριστὸς ὁ Ἰησοῦς καὶ Βασιλεὺς τυγχάνει.

Δὲν εἶμαι, λέγει, ἀξίος, πολὺ κατώτερός του,
νὰ λύσω εἴμ' ἀνάξιος ἱμάντας τοῦ ποδός του.

Δούλος εἶμαι ἀνάξιος νὰ κύψω καὶ νὰ λύσω,
οὐδέποτε ἠξιώθηκα διὰ νὰ τὸν γνωρίσω.

Ἦλθον προστάγματι Θεοῦ, κελεύσματι Κυρίου,
προετοιμάζω τὰς ψυχὰς διὰ τοῦ Μυστηρίου.

Αὐτὸς ὁ Θεὸς ἀληθινὸς ἡμᾶς θεὸς νὰ βαπτίσῃ
καὶ χάριν θείου Πνεύματος θέλ' νὰ μᾶς χορηγήσῃ.

Καὶ παραδόξως ὁ Χριστὸς ἐλθὼν ἑστὸν Ἰορδάνην
ἐζήτησε τὸ βάπτισμα ἀπὸ τὸν Ἰωάννην.

Ἰδὼν αὐτὸν ἐρχόμενον, εἶπεν «Ἴδου ὁ φέρων
τοῦ κόσμου τ' ἁμαρτήματα Θεοῦ ἄμνός ὁ αἵρων».

Εὐθύς εἰσῆλθ' ὁ Ἰησοῦς ἐντὸς τοῦ Ἰορδάνου,
καὶ ἔλαβε τὸ βάπτισμα ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου.

Καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ὕδατος ὁ Κύριος ἀνέβη,
ἠνοίχθησαν οἱ οὐρανοί, τὸ πνεῦμα ἐκατέβη,

«Οὗτός ἐστιν, ἐβρόντησεν, ἀγαπητὸς Υἱὸς μου»
φωνὴ τοῦ Παντοκράτορος «Μονογενὴς Λόγος μου».

Θαυμάζοντα τὰ ἀψύχα τὴν παντοδυναμίαν
τὰ δρῆ ἔσκικτήσαν σὰν κριοί, βουνὰ ὡσὰν ἄρνια.

Δάση, φάραγγες καὶ κορμοὶ ἱμειναν μαραμένοι,
ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ ἔσαλεύθη ἡ οἰκουμένη.

Εἰσέτι μόνουν τὰ βουνὰ τὰ μέρη ἐσχισμένα,
εἰς χιλιάδες αὐλακίς εἶνε ἐσχηματισμένα.

Ἡ θάλασσα, ὁ ποταμὸς πρὸς τὴν πηγὴν γυρίζει,
τὸν ροῦν του ἀδυνάτησε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς ἐστράφη ἑστὰ ὀπίσω.
Ἐγὼ θαῦμα παράδοξον πῶς θὰ ἐξιστορήσω;

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΣ ΣΑΡΑΝΤΑΡΙΟΝ

Τὸ ὄρος Σαραντάριον ποῦ ὁ Χριστὸς ἀνοίχθη
κι' ὡς ἄνθρωπος οὐδὲ στιγμή, οὐδόλως ἐκοιμήθη.

Εὐθύς τὸ πνεῦμ' ὠδήγησε ἔς ἐρημον τὸν Σωτῆρα,
ὅπου ἐστάθη πειρασθεὶς ἀπὸ τὸν ὀλετῆρα.

Ἡμέρας τεσσαράκοντα, νύκτας τε καὶ ἡμέρας,
ὡς ἄνθρωπος ἐπείνασε διὰ νὰ λάβῃ πέρασ.

Ἄφου νηστείαν αὐστηρὰν ἐφύλαξ' ὁ Σωτῆρ μας,
εἰς τὸ ὄρος Σαραντάριον γιὰ ἄλλη ἰδική μας,

διὸ ὅταν ἠθέλησε δῆθεν διὰ νὰ φάγῃ,
τὰ ὄπλα του ὁ διάβολος ἔς ἐνέργειαν τὰ βάλει,

τρέχει κοντά του παρευθὺς γιὰ νὰ τοῦ εἶπῃ οὕτω :
ἐὰν Υἱὸς εἶσαι Θεοῦ, εἰπὲ τῷ λίθῳ τούτῳ . . .

Τοῦ παμπονήρου ὁ σκοπὸς ἦτονε δὲ ὡσαύτως,
νὰ περιπαίξῃ τὸν Χριστὸν· γιατί εἶν' ὁ λίθος ἄρτος ;

Καὶ πάλιν ὁ διάβολος τὸν φέρει πρὸς τὴν Πόλιν,
καὶ δείχν' πῶς ἔχει ὀρισμὸν στὴν οἰκουμένην ὄλην.

Καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἰησοῦν : ἐὰν μὲ προσκυνήσῃς,
ὅλ' ὅσα βλέπεις ἄπ' ἐδῶ θέλ' νὰ κληρονομήσῃς.

Καὶ οὕτω ὁ διάβολος εἰς ἕψος ὄρους λίαν,
τὸν ἔφερεν ὑποσχεθεὶς τῶν ὄλων βασιλείαν.

Παραλαμβάνει τὸν Χριστὸν εἰς τὴν ἁγίαν Πόλιν,
καὶ ἔστησ' εἰς πτερύγιον, ἵπου σώζονται οἱ θόλοι.

Εἰς χιλιάδας πειρασμοὺς ὁ Κύριος ἀνέστη,
καὶ ἐκπλαγείς ὁ διάβολος ὡς ἄχρηστος ἀπέστη.

Δὲν ζῶ ὡς εἶπ' ὁ Ἰησοῦς μὲ ἄρτον καὶ μὲ ὕδωρ,
ἀλλὰ μὲ ρῆμα θεϊκὸν θὰ ζήσω ἐν Κυρίῳ.

Ὅπ' ἐπειράχθη ὁ Χριστὸς ὑπὸ τοῦ διαδόλου
ἐγένετο προσκύνημα εἰς ἐνδειξιν τοῦ κόσμου.

Εἰς ὄρος Σαραντάριον μετὰ θηρίων ἦτο,
καὶ ὑπ' ἀγγέλων τ' οὐρανοῦ τότε διεκονεῖτο.

Ἐκεῖ ὑπάρχει ἱερὸς λίθος ἁγιασμένος,
εἰς ὃν ἐκάθητ' ὁ Χριστὸς νῆσις καὶ καθαρμένος.

Γιὰ τὴν νηστείαν τοῦ Χριστοῦ πρὸ πειρασμοῦ διαδόλου
ἐγένετο προσκύνημα ἀνωθεν περιδόλου.

Ἡ ΤΕΛΕΤῆ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΙΠΤΗΡΟΣ

Θέλω νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος,
τὴν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν καὶ δὴ τὰ τοῦ Νιπτῆρος.

Ἐξωθεν γίνετ' ὁ νιπτῆρ μέσ' τὴν αὐλὴν στρωμένῃ,
μὲ λίθους μαρμαρόλευκους εἰν' κατασκευασμένῃ.

Γνωστοποιῶ εἰς ἅπαντας ἰδίως τὴν ἡμέραν,
πρᾶγμα φρικτὸν καὶ ἑξακουστὸν εἰς ἅπασαν τὴν σφαι-
[ραν.

Ἡ τελετὴ αὕτη γίνεται ἐν τάξει ὅπως πρέπει,
τὴν ὥρα ἑστᾶς δεινὰμιση καὶ τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ.

Ἀπὸ τὸ μεσονύκτιον συρρέουν γιὰ τὴ θέσι,
νηστεύοντες καὶ ἀγρυπνοὶ προσμένουν γιὰ νὰ φέξῃ.

Τὰ μέρη εἰν' κατάμεστα, ἕκαστος ὅπου λάχει,
μὲ ζῆλον ὑπερβολικὸν νὰ ἰδῆ τὸν Πατριάρχῃ.

Μόλις ἐξέλθῃ τοῦ Ναοῦ καὶ εἰν' καλὴ ἡμέρα,
ἀνέρχεται ὁ γεραρὸς ἐπάνω ἑστὴν ἐξέδρα.

Ἐκεῖ θὰ παραστήσουνε καθὼς σᾶς τὸ προεῖπον,
Ἀρχιμανδρίται δώδεκα τὸν Μυστικὸν τὸν Δεῖπνον.

Ὁ Πατριάρχῃς θὰ δυθῆ, θὰ κάθωνται ἐκεῖνοι,
θὰ πάρῃ σπόγγον καὶ νερὸ τοὺς πόδας τῶν νὰ πλύνῃ.

Ὡ! πόση ἡ συγκίνησις ἀπάσης τῆς πληθώρας!
νὰ πλύνῃ ὁ διδάσκαλος τῶν μαθητῶν τοὺς πόδας!

Νὰ μένῃ μὲ τὸ σάββανον ἕνας μέγας Δεσπότης,
νὰ δείξῃ τὸ παράδειγμα ὡς ἄλλος ζωοδότης!

Τοῦτο κατὰ μίμησιν Χριστοῦ, πρέπει νὰ πλύνῃ ὅλων,
ὅπως ἐπλυν' ὁ Χριστὸς πόδας τῶν Ἀποστόλων.

Ὁ Πατριάρχῃς κρύβεται εἰς ἱερῆμον τὸν τόπον,
ὡς ἀποστόλους πέρνει τρεῖς, ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπειτ' ἐκεῖ πλαγιάζουνε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας,
οἱ Μαθηταὶ καὶ ὁ Χριστὸς ἀνάμεισ' στῆς πληθώρας.

Ὁ Γεραρὸς ἐγείρεται, ψιθυρισμὸς στὰ χεῖλη,
τότε σημαίνει καὶ τοὺς τρεῖς σπουδαῖον ἀναγγελίῃ.

Πάλιν, ξανα προσεύχεται καὶ κύψας ἕως κάτου,
ἔχει ψυχὴν περίλυπον ἕως στιγμῆς θανάτου.

Καὶ πάλιν τοὺς ξαναξυπνᾷ μ' ὄλην τὴν ἀγωνίαν,
καθόλου νὰ μὴν ταραχθοῦν ποῦ θ' ἄρθ' ἡ συνοδεία.

Αὐτὸς πάλιν προσεύχεται μ' ἀγωνίαν θανάτου,
τὸ παρελθόντ', εἰ δυνατόν, ἡ ὥρα τοῦ θανάτου.

Ἐμφανίζοντ' ἐμφοβοὶ μ' αὐτὸν συνομιλοῦντες,
περὶ τοῦ πάθους τιν, οἱ τρεῖς, καθήμενοι θωροῦντες.

Οι τέσσαρες ἐγείρονται ἀπὸ τὴν ἀγωνία . . .
Στὰς ἕνδεκα καὶ τέταρτον τελειῶν' ἡ ἀκολουθία.

Πιστεύσατε πῶς ἐκλαιὸν ἅπαντες οἱ ὄρῳντες,
μὲ ἱερὰ συγκίνησι στεκόμενοι, τηρῶντες.

Ὁ Ἱερὸς οὗτος Νιπτήρ ἔχει ὠραῖον τύπον,
εἰς τὰς καρδίας προξενεῖ πολὺν μέγαν κτύπον.

Προσκυνηταὶ θαυμάζουνε τὰ ὅσα ἐκεῖ εἶδον. . .
Οἱ κληρικοὶ ἀνέρχονται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

Φιλόθρησκοι ἐνάρετοι μὲ ἐπαρκεῖς τὰς γνώσεις,
κοινωνικοί, θρησκευτικοὶ μ' ἀπείρους ἐντυπώσεις.

Ἡ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πλησίον τῆς Γεθσημανῆς εἶν' ἡ τοποθεσία,
ποῦ προσευχήθη ὁ Χριστὸς κ' ἔγειν' ἡ προδοσία.

Χριστὸς κῆπο Γεθσημανῆς, μετὰ τῶν μαθητῶν του,
ἐμβῆκε νὰ προσευχηθῆ τριῶν ἀγαπητῶν του.

Ἀπέναντι Γεθσημανῆς, Μαγδαληνῆς Μαρίας,
εἶνε ὁ φράγγικος μπαξές τῆς Ἄνω Προδοσίας.

Προσευχηθεὶς ὁ Ἰησοῦς μὲ πόνον καὶ μὲ δάκρυ,
ἐδῆλωσε στοὺς Μαθητὰς τὰ μέλλοντά του πάθη.

Εἶνε δὲ ἀπερίγραπτος τῆς καλλονῆς ὁ τύπος,
πραγματικὸς παράδεισος ὁ θεῖος οὗτος κῆπος.

Ἐξ ὄλων του τῶν μαθητῶν τοὺς τρεῖς παραλαμβάνει
τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ θεῖον Ἰωάννην.

Στὴν ἀγωνίαν ἀγγελος, τὸν ἐνίσχυε, καθ' ἣν
ἰδρῶς ὡς θρόμβος αἵματος, κατήρχετο στὴν γῆν.

Καὶ στρέψας στοὺς καθεύδοντας, τοὺς εἶπε γρηγορεῖτε,
μὴ ἔλθετε εἰς πειρασμόν, ποσῶς μὴ πειραχθῆτε.

Τὸ πνεῦμα εἶνε πρόθυμον, σὰρξ ἀσθενοῦσα τώρα,
καθεύδουσα, ἀναπαύεσθε, δὲν ἐφῆθασεν ἡ ὥρα.

Ἰούδας, λέγει, ὁ ἐχθρὸς, ἐκείνον ποῦ φιλήσω,
ἐκείνον φραγγελώσατε χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσω.

Καὶ ἐξαφνα ὁ δόλιος, Ἰούδας τὸν προδίδει,
ἐπίβουλος ὁ μαθητὴς, εὐθὺς τὸν παραδίδει.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε τί θέλει ἀπὸ μένα ; . . .
Ἄλλ' ἔλθετε ἵνα πληρωθοῦν ὅλα τὰ γεγραμμένα.

Ἔσυρ' ὁ Πέτρος τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ θυλάκιον,
καὶ μὲ θυμὸν ἀπέκοψε τοῦ Μάλχου τὸ ὠτίον.

Ὁ δ' εἶπε, Πέτρε, μάχαιραν νὰ βάλῃς εἰς τὴν θάκην,
διότι τὸ ποτήριον θὰ πῶ ποῦ μ' ἀνίκει.

Μήπως θαρρείς δὲν ἔρχονται νὰ μ' ὑπερασπισθοῦνε,
πολλῶν ἀγγέλων στρατιαί; Πλὴν πῶς θὰ πληρωθοῦνε,

τὰ τῆς γραφῆς τὰ ρήματα, καὶ ὅσα δεῖ γενέσθαι;....
Ἡ σπεῖρα τὸν ἀπήγαγε, σιτὸν Ἄνναν ἀπολέσθαι.

Λίθος ὑπάρχει ἕτερος, ἐκεῖ στὰς ὑπωρείας,
εἰς ὃν ἐκάθησ' ὁ Χριστὸς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας.

Κ' εἶπεν: Ἱερουσαλήμ, Σαλήμ ἀποκτεινοῦσα,
Προφῆτας ἢ διώκουσα, κ' αὐτοὺς λιθοβολοῦσα.

Ἄμην, λέγω, Ἄμην, γιὰ τ' ἀμαρτιῶν σου πλῆθος,
θὰ ῥημωθοῦν οἱ οἴκοί σου καὶ δὲν θὰ μείνη λίθος.

Παράνομοι κ' ἄνομοι, ἀχάριστ' Ἰουδαῖοι,
Κυρηνναῖον ἀγγάρευσαν Σταυρὸν μέγαν νὰ φέρῃ.

Καὶ ὀδηγήσαντες αὐτὸν ἀπήγαγον Πιλάτῳ,
στὸ μέγα τὸ Πραιτώριον ποῦ ἦτον παρακάτω.

Σώζεται καὶ ἡ φυλακὴ ὅπου ἐμαστιγώθη,
κ' ἐκεῖ ἐδέθη ὁ Χριστὸς, ὅποτε παρεδόθη.

Τότε τοῦ ἐπροσέφερον ἀκάνθινο στεφάνι,
τὸ ἔθεσαν οἱ ἄνομοι ἐπάνω στὸ κεφάλι,

προσέβαλον τὸν Ἰησοῦν. Οἱ τύραννοι δὲ τότε,
ἐμπαίζοντας αὐτὸν τὸν ἐβλεπον μακρόθε.

Καὶ ἀλλαχοῦ ἀπήγαγον δεμένον τὸν Σωτῆρα,
ἀπὸ τὸν Ἄννα φέροντας σιτὸν ἄλλον ὀλετῆρα.

Πλείστους ἔμπαιγμοὺς ὑπέφερε, διὰ τοῦ μαρτυρίου
νύκτα διῆλθεν ὁ Χριστὸς ἔξω τοῦ συνεδρίου.

Πρωῖαν τὸν ἀπήγαγον εἰς τὸ θανατωθῆναι,
κ' ὁ λίθος ποῦ τὸν κάθησαν ἐκεῖ ἀκόμη εἶνε.

Ὁ Πέτρος ἐκλαψε πικρά, δεινῶς μετανοήσας,
ἀφοῦ ἀρνήθη τὸν Χριστόν· ἀλέκτωρ τρεῖς φωνήσας...

Πρὸς τὸν Πιλάτον ἐκραζον ὄλοι νὰ τὸν σταυρώσῃ,
κ' ἐπέμενον οἱ ἄνομοι ἵνα τὸν μαστιγώσῃ!

Τὸν ἔφερ' ἀνατολικῶς εἰς Γαθαθᾶ τὸ βῆμα,
ὅπ' ὁ Πιλάτος Ἰησοῦν, δικάζον ἐπὶ ρῆμα.

Τὰς χεῖρας ἀπενίψατο, ἀθῶος εἶμαι ὄντως,
ἐκ τοῦ δικαίου αἵματος Θεοῦ υἱοῦ πρεπόντως.

Ἔμεις ἅπαντες ὄψεσθε οὐδὲν λόγον θὰ δώσω,
ἀφοῦ καὶ μὲ βιάζετε διὰ νὰ τὸν σταυρώσω.

Συνώδενσε τὸν Ἰησοῦν Παρασκευῇ πρωΐα
σιτὸν Γολγοθᾶ τὸν ἔφερεν, ὅλη ἡ συνοδεία.

Στὸν Γολγοθᾶ, στήν σταύρωσιν, σιτὸν τόπιον τοῦ Κρανίου,
ποῦ λύθηκε τὸ ζήτημα ἀνθρώπου καὶ Κυρίου.

Τότ' ὁ Πιλάτος μὲ ὀργὴν ἐσπόγγισε τὰς χεῖρας,
καὶ μεταξὺ δύο ληστῶν ἐκρέμασ' τὸν Σωτῆρα.

Τόσον δεινῶς μαστιγώθεις χωρὶς γιὰ νὰ γογγύσῃ,
τὸ πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον τό 'καμε ν' ἀσφάλισῃ.

Οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, κι' οἱ ἄνθρωποι συνάμα,
πίπτουν ἀμέσως, προσκυνοῦν, πιστεύουν ἐν τῷ ἄμα.

Ἴδων τὸν Πλάστην πάσχοντα διὰ τὴν σωτηρίαν,
τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος, μὲ τόσην τιμωρίαν,

κι' ἀντὶ τοῦ μάννα τὴν χολήν, ἔπιεν ὁ Δεσπότης,
ἀκάνθινον τὸν στέφανον νὰ φέρ' ὁ ζωοδότης.

Ἄλλα τὰ βάσανα δεχθεῖς, μὲ ἥσυχον τὸ ἦθος
μὲ ἥλους εἰς τὰς χεῖράς του, τὴν λόγχην εἰς τὸ στῆθος,

μὲ ἐμπτυσμοὺς καὶ ῥαπισμοὺς, σ' εἰκόνα του τὴν θεῖαν,
εἰς τὸν Πατέρα ἔδωκε τὸ Πνεῦμα κατ' εὐθείαν.

Ἐσυνεχώρει τὸν ληστήν, πιστεύσαντ' ἀδιστάκτως,
χαρίζων τὸν παράδεισον τόσον πολὺ ἐκτάκτως.

Ὡς ἔκραξε «τετέλεσται...» ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη,
κι' ὁ λίθος καὶ τὸ ἔδαφος ἐκ τοῦ σεισμοῦ ἐσχίσθη.

Οἱ νεκροὶ ἀνέστησαν, ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν,
σαφῶς ὁμολογήσαντες, τὴν δύναμίν του ὅλην.

Καθὼς ὁ ἐκατόνταρχος, ὁ φύλαξ ὁ Λογγίνος,
αὐτόπτης ὁμολόγησεν, υἱὸς Θεοῦ εἶν' ἐκεῖνος.

Στὸν ἄδην οὗτος κατελθὼν, καὶ τὰς ψυχὰς λυτρῶσας,
τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον ἅπαν ἐλευθερώσας.

Τὰ πλάγια τοῦ Γολγοθᾶ ὅλα ζωγραφημένα,
τὰ πάθη ἀπαράλλακτα Κυρίου ἱστορημένα.

Ἡ τράπεζα τοῦ Γολγοθᾶ εἶναι πολὺ ὑψωμένη,
καὶ εἰς κολόνας τέσσαρας εἶναι ἐστηριγμένη.

Κάτωθεν εἶναι ἡ ὀπή, ἔπειτ' ὁ σταυρωμένος,
ὅπου ὁ Ἰησοῦς εἶνε κεχρυσωμένος.

Ἄνωθεν τῆς σταυρώσεως ὅλα ζωγραφημένα
τὰ πάθη τοῦ Κυρίου μας κ' εἶναι ἱστορημένα.

Ὅμοίως εἰς τὰ δεξιὰ τὴν Θεοτόκον εἶδα,
τὸν Ἰωάννην μαθητὴν, τὴν μόνην τῆς κρηπίδα.

Ἀνῆλθον εἰς τὸν Γολγοθᾶ χωρὶς νὰ δειλιάσω,
μακρόθεν δὲ ἐστάθηνκα χωρὶς νὰ πλησιάσω.

Μὲ τρόμον ἐπλησίαζον σ' ὠραίαν ἐκκλησία
στὸν τόπον τῆς σταυρώσεως, ποῦ ἔγιν' ἡ θυσία.

Τὸ παραλληλεπίπεδον λαμπρὰ τετορνευμένον,
μὲ μάρμαρ' ἀσπροπράσινα εἶν' ὅλον ἐστρωμένον,

στὸν τόπον τῆς σταυρώσεως ποῦ ἔγιν' ἡ συνθήκη,
στὸ μέγα καταπέτασμα μὲ φόβον καὶ μὲ φρίκη,

εἰς τὸν φρικτὸν τὸν Γολγοθᾶ, ποῦ ἔγιν' ἡ θυσία,
δύναται ὁ προσκυνητὴς νὰ βρῆ παρηγορία.

Τὰ τοῦ φρικτοῦ τοῦ Γολγοθᾶ, τοῦ ἱεροῦ τοῦ τόπου,
ὅπου ὑψώθη ὁ Σωτὴρ διὰ δόθλιου τρόπου,

ὁ Κυβερνήτης τῶν θνητῶν, ἡ μόνη προσδοκία,
παρ' αὐτοῦ ἐφεγγοβόλησε τοῦ κόσμου ἡ Σωτηρία.

Αὐτὸς ὁ Κυβερνήτης μου κι' ἡ μόνη παντοχὴ μου!
αὐτὸς ἡ μόνη μου ἐλπίς τῆς ταπεινῆς ψυχῆς μου!

Ποία χαρὰ αἰσθάνεται ἡ δόλια ἡ καρδία,
ὅταν βλέπη τὸν Γολγοθᾶ, ποῦ ἐγινε ἡ θυσία ;

ὦ ! τί χαρὰ αἰσθάνομαι νὰ προσκυνῶ μυρῖως,
τὸ πρῶτα ξύλον ἀτιμον καὶ σήμερον τὸ θεῖον.

ὦ ! γλυκὺ ὄνομα, Γολγοθᾶ, ἡ τέρψις τῆς ψυχῆς μου,
ἡ μόνη εὐφροσύνη μου καὶ ἀγαλλίασίς μου,

ποῦ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν εὐφραίνει καὶ δροσίσεις
καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν λαμπρύνεις καὶ φωτίζεις!

Προσέλθωμεν, προσέλθωμεν ὄλ' οἱ πιστοὶ ἄθροον·
διὰ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ ἐγίναμεν ἄθῳοι.

Προσέλθωμεν, χριστιανοί, μὲ αἶσθημα ἀκμαῖον,
στὸν τόπον τῆς σταυρώσεως μὲ δάκρυ ἀμοιβαῖον.

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Στὸ μέσον δὲ τῆς πόλεως εἶν' ὁ Ναὸς οὗτος,
ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα, ὁ ἠθικὸς ὁ πλοῦτος.

Εἰσέρχονται εἰς τὸν Ναὸν στὸν Τάφον τοῦ Κυρίου,
διὰ τῆς θύρας σιδηρᾶς ἐκ ξύλου καρνίνου.

Κολόνα εἰν' ἄριστα ἄριστερὰ τῆς θύρας ἐσχισμένη,
δι' ἧς ἐξῆλθ' ἅγιον φῶς, καὶ εἶνε γανωμένη.

ὄτ' ἐκλείσαν τοὺς Γραικοὺς ἐντὸς τοῦ προαυλίου,
Ἄρμενιοὶ διαμένοντες γύρω τοῦ Κουβουκλίου.

Πρῶτον ἡ προσκύνημα θὰ ἰδῆς ἓνα ὠραῖον πρᾶγμα,
τὴν θεία ἠποκαθήλωσιν μὲ δώδεκα μανουάλια.

Ὅμοίως εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Γολγοθᾶ τοῦ τόπου,
ποῦ ἐγιν' ἡ ἀπόφασις Δεσπότου καὶ ἀνθρώπου.

Καὶ κύκλωθεν Ἄποστολοι ἑβδομήντα ζωγραφούνται,
ἀνάλογ' εὐαγγελικά, ρητὰ δὲ ἱστοροῦνται.

Καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν μὲ ζωγραφίαις κοσμεῖται,
ὁ δειπνὸς ναὶ ! ὁ μυστικὸς, κατόνταρχος θεωρεῖται.

Μὲ ἱκανὴν κομψότητα ἔχ' ἐζωγραφισμένους
τὴν Θεοτόκον, Κύριον, ἁγίους ἱστορημένους.

Ἐποκάτωθεν τοῦ Γολγοθᾶ ὑπάρχει ἐκκλησία,
ποῦ βρέθ' ἡ κἀρα τοῦ Ἀδάμ, κ' ἕτερα κελλία

Στ' ἄριστερὰ τὰ σάβανα ἐντὸς τοῦ ναῖδριου,
καὶ δεξιὰ ἐνδότερον γέροντος Εὐθυμίου.

Τοῦ Ζωοδόχου ἀκραιφνῆς ἐπόπτης καὶ ταμίας,
παιδαλιούχος ἄριστος σ' ὄλας τὰς τρικυμίας.

Ὁ ἄριστος διευθυντὴς τοῦ ἱεροῦ τοῦ πλοῦτου,
καὶ ὁ πρωεὺς ὁ τολμηρὸς τοῦ θεοῦ οἴκου τούτου

καὶ τὰ τῆς Ἀδελφότητος τῶν Ἱεροσclύμων,
ὡς λίαν δὲ φιλάνθρωπος καθὼς καὶ ἐλεήμων.

Μέρα καὶ νύχτ' ἐργάζεται με ζῆλον ἀκαμάτου,
ὑπὲρ ἐξασφάλισεως τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ἔχει γενναίους Μοναχοὺς, ἐν τάξει τοὺς γυμνάζει,
με αὐστηρὰν δὲ δοκιμὴν ὅλους τοὺς προδιβάζει.

Τοὺς ὀδηγεῖ πνευματικῶς εἰς ἀσφαλῆ λιμένα,
τὸ σκάφος καὶ τὰ πρόβατα, σὰν τὸν καλὸν ποιμένα.

Νὰ ζωγραφίσω δὲν μπορῶ τὴν δράσιν ποῦ δεικνύει,
μεγάλην θέλησιν, βουλήν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκείνη.

Τῆς εὐποιίας πρότυπον καὶ ἀγαθοεργίας,
παράδειγμα ἀμίμητον δράσεως, ἐνεργείας.

Ἐπάρχει δὲ εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἑτέρ' ὑπηρεσία,
τοῦ παρασκευοφύλακος, ἀρετῆς θαυμασία.

Σεμνότητος ὑπογραμμὸς καὶ ταπεινοφροσύνης,
ὑπόδειγμα τῆς ἠθικῆς καὶ ἐλεημοσύνης.

Γεράσιμος τὸ ὄνομα κι' ἐνάρετος τὸν βίον,
μέρα καὶ νύχτα δέεται στὸν Τάφον τοῦ Κυρίου.

Καὶ δόκιμοι εἰς τὸν ναὸν εἶν' παρατεταγμένοι.
ὅλοι στὰ προσκυνήματα ἴνε διωρισμένοι.

Εἶνε γενναῖοι καὶ πιστοὶ ἀπ' διαφόρους τόπους,
εἶνε δὲ καὶ μειλίχιοι καὶ εὐγενεῖς τοὺς τρόπους.

Στὰς δέκα πάντ' πλαγιάζουνε, στὰς δώδεκα σπόνονται
καὶ ἔως με τὸ χάραγμα στὸν Τάφον προσεύχονται.

Ἐπηρετοῦν μ' ὑπομονήν, εἰς ἔργον κοπιῶδες,
με πᾶσαν αὐταπάρνησιν στὸ ἐπικινδυνῶδες.

Πάντα γεμίζει ὁ Ναὸς ἀπὸ πολυκοσμίας·
ὅλα τὰ ἔθνη ψάλλουνε μία βαβυλωνία.

Ἄλλα τὰ ἔθνη δέονται, κρᾶζουνε καὶ φωνάζουν,
τὰ ὄμματα δακρῦζουνε στὸν Τάφον νὰ κυττάζουν.

Ο ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ

Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ὁ καταβὰς Κυρίου,
τὸν λίθον ἀπεκύλισεν ἐκ θύρας τοῦ μνημείου.

Κ' ἔπειτα στὸ θεϊότατον εἰσῆλθον τὸ μνημεῖον,
ἐκ τῆς πυλίδος σ' ἱερὸν ἐλέους τὸ ταμεῖον.

Τὸ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τὸ περιβεβλημένον,
μαρμάρους βράχων δὲ καλῶς, λίαν λελαξευμένον.

Μ' ἀρίστην δὲ κομψότητα εἶν' ἐξωγραφισμένοι,
στοὺς θόλους καὶ στὰ πλάγια εἶνε ἱστορημένοι.

Τὸ ἅγιον Κουβούκλιον, λαμπρῶς κεκοσμημένον,
ἔδραϊκὸν τὸ σχέδιον εἶνε τετορνευμένον.

Τοῦ Κουβουκλίου ὁ στολισμὸς εἶν' ἀληθῆς λαμπρότης
καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τελεία ὠραιότης.

Ἐχει μεγάλην ἔννοιαν, κουβούκλιον ἐκλήθη . . .
Ἄναπεσὼν ὁ Ἰησοῦς ὡς λέων ἐκοιμήθη.

Ἐκατοντάδας δὲ χρυσαῖς λυχνίας προικισμένον,
στὰς ἐπισήμους τελετὰς εἶν' ἐξωραϊσμένον.

Ἐχει κανδύλας ἀργυρᾶς, ἀξίας, πολυτίμους . . .
Ἐχθροὺς ἀσπόνδους ἔχομεν ἐκείνους τοὺς Λατίνους.

Λυχνίαί αἱ φωτίζουσαι, δεῖ εἰς τὸ μνημεῖον,
σαράντα τρεῖς τὸν ἀριθμὸν ὑπάρχουν τῶν Λατίνων.

Μὴ κιβωτὸς πνευματικὴ, ἡ παρακαταθήκη,
ἡ ἀγνή καὶ ἀσπίλος τοῦ Τάφου ἀποθήκη.

Τοῦ Ζωοδόχου καὶ σεπτοῦ, ἡ βᾶσις τῆς θρησκείας,
τὸ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τὸ τέμενος λατρείας.

Πηγὴ ἡ ἀνεξάντλητος, ἡ λάρναξ ἡ ἀγία,
ἐν ἧ ἔμπεριέχεται ἡ θεία εὐλογία.

Τὸ τοῦ Θεοῦ τὸ χάρισμα, ἡ θεία εὐσπλαγχνία
ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἡ αἰωνία,

δοχεῖον τὸ ἀκένωτον, ὁ θησαυρὸς κι' ὁ πλοῦτος,
ὁ μέγας ὁ πολῦτιμος καὶ ζωοδόχος οὗτος,

ὅστις τηρεῖ ἀλώβητον καὶ ἀφθιτον τὴν φήμην,
ἐμπνέων στοὺς προσκυντὰς τὴν θεῖαν ἐπιστήμην.

Τὸ δόγμα τὸ ὀρθόδοξον, τὴν ἀληθῆ λατρείαν,
τὸ μέσον ποῦ εὐρίσκουσι ψυχαὶ τὴν σωτηρίαν.

Ὅποταν μὲ κατάνυξιν πρὸ τούτου προσκυνῶσι,
καὶ μὲ καρδίαν καθαρὰν δοξάζοντες ὑμνῶσι.

Ἐχει τὴν θύραν σκοτεινὴν ἀνωθεν ἐκτισμένη·
μὲ ἑκτακτον τὸ σχέδιον εἶν' κατασκευασμένη.

Κλίνουν τὸ γόνυ, εἰσέρχονται ὅλοι νὰ χαιρετίσουν
ἁμαρτωλοὶ καὶ δίκαιοι διὰ νὰ προσκυνήσουν,

ἐνθα ὑπνωσ' ὁ Χριστὸς, τοῦ Ἰακώβ ὁ γόνος,
βρυχήσας δὲ ἐξύπνησε νεκροὺς τοὺς ἀπ' αἰῶνος.

Κυρίου τὴν ἀνάστασιν, εἶδον ρυθμῶ γλυμμένη·
ἀνω καὶ κάτω διπλῶς εἶναι ζωγραφημένη.

Στὸν τάφον περικλείεται ἡ αἴγλη καὶ ἡ δόξα,
δι' ὧν κατασυντρίβονται τοῦ σατανᾶ τὰ τόξα.

Πρὸ τοῦ μνημείου σύμπασα κι' ὅλη ἡ ἀνθρωπότης
κλίνουσα γόνυ προσκυνεῖ, διότι ἡ θεότης

ἐξ εὐσπλαγχνίας πρὸς αὐτήν, στὸν κόσμον κατήλθε,
καὶ ἅμα μᾶς ἐλύτρωσε στοὺς οὐρανοὺς ἀνήλθε.

Εἶναι λαμπρὸς, εἶναι κομψός, ἔχει ὀλίγον πλάτος,
ὁ μόνος θησαυρὸς ἡμῶν εἶναι οὗτος ὁ Τάφος.

Πάντες ἐν ἐνὶ στόματι ψάλλουν δοξολογίαν,
ἐστῶτες οἱ ἀνάξιοι πρὸς ἄφατ' εὐσπλαγχνίαν.

Ὅλοι ὁμοῦ προσφέρουσι καὶ ὕμνους καὶ λατρείας,
πάντες δεόντως νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας.

Τὸ γόνυ κλίνουσιν ἐκεῖ, στὸ ζωοδόχον μνήμα,
ἐν ᾧ ἐτάφη ὁ Χριστός, κν' ἀνέστη παραχρῆμα.

Χριστέ, πρὸς σὲ προσφέρομεν καὶ ὕμνους καὶ λατρείας,
δάκρυα, ἀναστεναγμοὺς μὲ συντριβὴν καρδίας.

Ἐνθα ξεχύθ' ἅγιον φῶς, ἡ λάμψις ἡ ἀγία,
ἐν ἧ ἔμπεριέχεται ἡ θεῖα εὐλογία.

Ἐκ θαύματος ἐξέρχεται, ἀκόμη δὲ καὶ τώρα,
κάθε τὸ μέγα Σάββατον, στὰς τέσσαρας ἡ ὥρα.

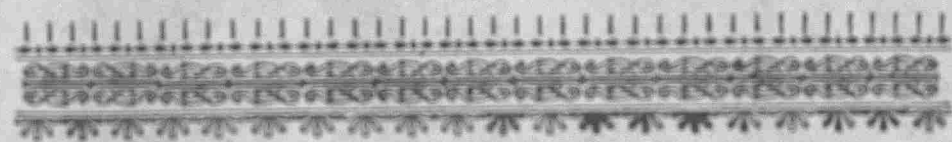
Κἀγὼ πρὸ τούτου ἐκλίνα, γονυπετῆς ἠσπάσθην,
καὶ δεηθεὶς ἐκ χάριτος αὐτοῦ ἐπισκιάσθην.

Μόνος εἰσῆλθὼν εὐλαβῶς, μὲ σιγῆλὸν τὸ βῆμα,
μὲ ἐντυπώσεις ὑπερὰς προσκύνησα τὸ μνήμα.

Καὶ ἀπεσύρθην νοερῶς μὲ θείας ἐντυπώσεις,
ποῦ περιγράφω ὁ ταπεινὸς μὲ τὰς πτωχάς· μου ἐγνώ-
[σεις.

Καὶ μὲ συναίσθησιν πολλὴν ἐβάδισα τὸν δρόμον, □
εἰσῆλθὼν στὸ δωμάτιον μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον,

πῶς ἠξιώθην καὶ ἐγὼ διὰ νὰ προσκυνήσω.
δάκρυα κατανύξεως στὸν τάφον γιὰ νὰ χύσω.

Ἡ ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ

Τῆ ἀληθείᾳ ἀπορῶ τὸ πῶς νὰ ἀρχινήσω,
πρῶγμα δεινὸν κ' ἐξαίσιον πῶς νὰ ἐξιστορήσω . . .

Ὅστις δὲν παρευρέθηκε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν,
ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ ὁ νοῦς του τὴν πληθώραν.

Πρέπει γιὰ νὰ βρεθῆ κανεὶς, εἰς θέσιν δὲ καλλίστην,
νὰ ἰδῆ ἰδίῳις ὄμμασι τὴν τελετὴν ἀρίστην.

Ἐδέχθη ὑπερφυσικὴν, ἀπόρροϊαν τελείαν,
θείου φωτὸς τὴν ἔλευσιν, χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Ἐνθυμηθῆτε τὴν στιγμὴν, τὴν σωτηρίαν ὥραν,
τὸ γεγονός που ἔλαβεν ἐπὶ τοῦ τάφου χώραν.

Ὁ τόπος ὅπου ἔμεινε, τρεῖς μέρες ἐκοιμήθη,
μὲ τοῦ φωτὸς τὴν χάριτα βεβαίως ἐτιμήθη.

Θὰ νὰ θαυμάσ' ὁ ἄνθρωπος, θὰ ἔλθῃ σ' ἀπορίαν,
ὅταν θὰ λάβῃ ἅγιον φῶς χωρὶς ἀμφιβολίαν.

Θὰ λάβῃ τὸ ἅγιον φῶς, εἰς χεῖρας θὰ τὸ πιάσῃ,
στὸ πρόσωπον καὶ νὰ τριβῆ, οὐδόλως θὰ τὸν καύσῃ.

SISMANOGLIO
MEGARO

Μεγάλως θά συγκινηθῆ, τῷ ὄντι θά θαυμάσῃ,
διὰν ἰδῆ τ' ἅγιον φῶς μόνον του ν' ἀνάψῃ.

Οὐδόλως οἱ προσκυνῆται νὰ ὀλιγοπιστῶσι,
θείου φωτὸς τὴν ὑπαρξιν ναί! νὰ ἐπικυρῶσι.

Εἶνε ἀναμφισβήτητον καὶ ἀποδεδειγμένον,
καὶ παρὰ πάντων τῶν πιστῶν ὁμολογημένον.

Ἄπὸ τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ, στήν θέσιν τῶν θαυμάτων
τὸ μέγα τὸ ὑπέρλαμπρον ἐν ἑκ τῶν ἀδυνάτων.

Τὸ μέρος ποῦ ἐτάφηκε, τρεῖς μέρες ἐκοιμήθη . . .
Τριαντατριῶν ἐτῶν τοῦ τάφου ἀνεστήθη.

Ἐπιπολάζ' ἅγιον φῶς, καὶ λάμπει πᾶσαν ὥραν,
διὰ μιᾶς κομίζεται σ' ἅπασαν τὴν πληθώραν.

Ἔχει χρῶμα γλυκύτετον, καὶ δὲν καίει οὐδόλως,
εἰς τὰς ψυχὰς τῶν εὐσεβῶν, τῶν μὴ ἐχόντων δόλους.

Εἶθε νὰ εὐρισκώμεθα στήν δόξαν τοῦ ἐλέους,
στήν τελετὴν οὐράνιον μεγάλου Βασιλέως.

Ὅστις θά γίνῃ θεατὴς, βεβαίως θά θαυμάσῃ,
καὶ νοερῶς θ' ἀνυψωθῆ, τὸν νοῦν του θὲ νὰ χάσῃ.

Πάσης φυλῆς Χριστιανοί, ἔθνοὺς τοποθετοῦνται
καὶ ὅλον ἐν αὐξάνουσι τὰ πλήθη συμπυκνοῦνται.

Σ' ἀνώγεια, κατώγεια, ναοῦ τοῦ εὐρυτάτου,
τὰ μέρη βρῆθουν θεατῶν, ἐκ ζήλου ὑπερτάτου.

Λυχνίαι πολυάριθμοι, θωροῦνται ἐσβεσμέναί
καὶ τοῦ ἐκκλησιάσματος καρδίαι συγκινημέναι,

στρατὸς τῆς Κυβερνήσεως παρατεταγμένος,
πέριξ τὴν τάξιν νὰ τηρῆ σιτὸν τάφον τεταγμένος.

Ἄπὸ πρώτας ἐρχονται Σαββάτου τοῦ Μεγάλου,
εἰς τὸν ναὸν τὸν πάνσεπτον, μετὰ μεγάλου σάλου.

Ἐξ ὅλων δὲ τῶν φυλῶν, στὰς τέσσαρας ἡ ὥρα,
εἰς τὸν παμμέγιστον ναὸν συνάζετ' ἡ πληθώρα.

Κατέρχεται ὁδὸς πρῶρεὺς ὁ Μέγας Πατριάρχης,
Δαμιανὸς τὸ ὄνομα καὶ τῶν ἔθνῶν φρουράρχης.

Ἄπὸ Δεσπότης κληρικοὺς πλείστους ἀκολουθεῖται,
ἐν τῷ ἀγίῳ βήματι, ἐκεῖ τοποθετεῖται.

Πηδαλιούχος ἄριστος, μὲ πίστιν καὶ μὲ ζῆλον,
μέρα καὶ νύκτα ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν κειμηλίων.

Μὲ θαυμαστὴν διοίκησιν τὸν θρόνον διευθύνει,
μὲ ἀγαθὴν συνείδησιν τηρεῖ δικαιοσύνην.

Ἀσπάζονται τὴν δεξιὰν ἀγίου Πατριάρχου
οἱ Κόπται καὶ Ἀρμένιοι, κλεινοῦ Πρωθιεράρχου.

Κλίνουν τὸ γόνυ καὶ φιλοῦν χεῖρα τοῦ Πατριάρχου,
ἵνα μετᾶσχουν τελετῆς τοῦ Ζωοδόχου τάφου.

Δι' θύραι μένουσιν σφραγίσταί τ' ἀγίου Κουβουκλίου,
σφραγίζονται δὲ ἀσφαλῶς ὑπὸ τοῦ κλειδουχείου.

Λαμπράς στολᾶς ἐνδύονται Δεσπότες καὶ παπάδες,
τοῦ βήματος ἐξέρχονται ὀδυσμένες τὲς λαμπάδες.

Ἦδη σιγὴ ἐπικρατεῖ, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην,
ἡ θαυμασία τελετὴ ἐντύπωσιν ἀφίνας.

Ψάλλουσι μὲ κατάνυξιν, φωνὴν ζωηροτάτην
τὸν τάφον λιτανεύοντες πρὸ τοῦ Χριστοῦ ἐτάφη.

Ὁ κλῆρος περιέρχεται εἰς τρεῖς τοῦ κουβουκλίου,
αὐτῶν θύραι τότε ἀνοίγονται τοῦ νοπτοῦ ἡλίου.

Οἱ κληρικοὶ ἀνέρχονται, ἀμείσως παραχρῆμα,
καὶ τὰς στολᾶς ἐκδύονται στὸ ἅγιον τὸ Βῆμα.

Ἀνοίγει καὶ βῆμα ἐσωθεν θύραν ὁ κανδηλάπτης,
εἰσέρχεται σιωπηλῶς ὁ γέρον Πατριάρχης.

Εἰσέρχεται πανευλαβῶς ὁ γέρον Πατριάρχης
τοῦ λέοντος νάχη καρδιά, χριστιανὸς θὰ κλαύσῃ.

Εἰς θαυμασμὸν εὐρίσκονται κ' ἀόρητον ἀγωνίαν
νὰ ἰδοῦν τὴν λάμψιν τοῦ φωτὸς καὶ ἄλλην φωταΐαν.

Καὶ τότε δάκρυα θερμὰ χαρᾶς καταβρέχουν,
τὰς παρεῖδες τῶν θεατῶν, τὸν σεβασμὸν παρέχουν.

Ἐν ἀνέκφραστον τὴν τελετὴν, λίαν μυστηριώδη,
τὴν ὄντως ὑπερφυσικὴν καὶ πάνυ ἰδεώδη.

Τὴν ψυχροτέραν τὴν καρδίαν, τὴν συγκινεῖ, μαλάσσει,
καὶ τοῦ ἀθέου τὴν καρδίαν τὴν χάριν ἐνσταλάσσει.

Εἰς τὸ διάστημα λεπτῶν εἰκοσιδύο τῆς ὥρας,
τὸν νοῦν τοὺς χάνουν οἱ θεαταί, βλέποντες τὰς
[πληθῶρας

Ἄπαντες οἱ προσκυνηταὶ ἐκεῖσ' ἐνδουνοῦντες,
τὸ φῶς θέλουν νὰ λάβωσι, πολλοὶ ἀδημονοῦντες.

Οἱ θόλοι μένου ἀνοικτοί, κηρία ἐσβεσμένα
θαυμάζουνε οἱ ἄνθρωποι, πῶς θὰ τ' ἰδοῦν ἀναμμένα.

Ὁ λίαν πολυπάταγος, τὰ νεῦρα συνταράσσει,
καὶ σχίζει καταπέτασμα, τὸ ἔδαφος ταράσσει.

Αἰφνης! ἀστράπτει ὁ ναός, ὡσάν νὰ ἦτο μέρα,
βγάζει ὁ Πατριάρχης μας, δεσιμίδας ἀναμμένας.

Φωνὴ δὲ συνταράττουσα καὶ τοῦ ναοῦ τοὺς θόλους,
καὶ εἶτα μεταδίδεται τ' ἅγιον φῶς εἰς ὄλους.

Τ' ἅγιον φῶς περιέρχεται ἀστραπιαίως ἔς ὄλους,
ἐν πρώτοις εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ ἔπειτα ἔς τοὺς θόλους.

Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ὀπῶν, τὸ δίδει εἰς τοὺς δύο,
εἰς Ἀραβὰ ἐντόπιον καὶ εἰς τοὺς Ἀρμενίους.

Ἐκ δεξιᾶς δὲ τῆς ὀπῆς, εἰς τὴν προνομιούχον,
οἰκογένειαν ἐντόπιον, τὸ δίδει σ' ἀξιούχον.

Προσμένει κ' ὁ ἐντόπιος, Ἀραβὴ προνομιούχος,
λαμβάνει τ' ἅγιον τὸ φῶς ὡς λίαν ἀξιούχος.

Τὸ φέρει εἰς τὸ Ἱερὸν δρομαῖος καὶ μὲ βίαν,
καὶ παρ' αὐτοῦ τὸ δέχεται ὁ μέγας σκευοφύλαξ.

Ἀμέσως δὲ ἐξέρχεται ἀπὸ τοῦ κουβουκλίου,
ὁ Πατριάρχης μὲ τὸ φῶς τοῦ νοπτοῦ Ἡλίου.

Ἔρχεται στὸ καθολικὸν τοῦ Θυσιαστηρίου,
γίνετ' ἢ ἐπισφράγισις μεγάλου Βασιλείου.

Φωτίζετ' ὅλος ὁ ναός, οἱ θόλοι καὶ τὰ κάτω
καὶ ἡ ψυχὴ του ἔρχεται τ' ἀνθρώπου ἄνω κάτω.

Τὰ πλήθη ὅλα χαίρονται, καμπάνες κουδουνίζουν,
καὶ ἄπειροι προσκυνηταὶ τὸν τάφον τριγυρίζουν.

Ἀδύνατον ν' ἀφηγηθῶ τὴν χάριν τὴν ἁγία
διὰ μιᾶς ποῦ βρέθηκεν ἢ τόση φωταΐα.

Χιλιάδες φῶτ' ἀνάπτουσιν αἴφνης, ἀστραπαιῶς,
Ἀρμένιοι, Κόπται, Σύριοι, τ' ἀρπάζουσι βιαίως.

Ἀμέσως τὸ ἀρπάζουνε οἱ Ἀραβες μὲ βίαν,
καὶ τὸ μετακομίζουνε εἰς ὅλην τὴν Ἀραβίαν.

Τὸ φῶς παραλαμβάνουσιν οὐράνιον, τὸ θεῖον,
καὶ θέμα ἔχουν Ἀραβες κατὰ τῶν Ἀρμενίων.

Λαμβάνουν χρήματα πολλὰ παρὰ τοῦ Πατριάρχου,
τὴν πόλι τὴν διέρχονται σκιρτῶντες ἄνω κάτω.

Μὲ δάκρυα καὶ στεναγμούς ἅπαντες προσκυνοῦσι,
καὶ μὲ καρδίαν καθαρὰν θεὸν δοξολογοῦσι.

Πάντοτε μὲ κατάνυξιν τὸν τάφον ἀνυμνοῦσι,
λαμβάνουσι τ' ἅγιον φῶς, ὅλοι τὸ προσκυνοῦσι.

Κι' ἀρχιερεῖς φθάνουν ἐκεῖ διὰ νὰ προσκυνήσουν,
στὸν Τάφον τὸν Πανάγιον διὰ νὰ λειτουργήσουν.

Ἐξ εὐλαβείας θέλουσι πάντες νὰ λειτουργήσουν,
κι' ἀπὸ τὰ σπλάχνα δάκρυα ποταμῶδον νὰ χύσουν.

Χιλιάδες δὲ προσκυνηταί, γυναῖκες καὶ παιδία,
νὰ ἴδουν τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ νὰ ἔβρουν παρηγορία,

σχίζουν βουνὰ καὶ θάλασσα οἱ δόλιοι νὰ ἐλθοῦνε,
πέντε μνηῶν διάστημα στὴν πλάκα ξενυκτοῦνε.

Λαμβάνουσι τ' ἅγιον φῶς ὅταν ἀναχωροῦνε,
μὲ πίστιν καὶ εὐλάβειαν εἰς σὲ φανούς τὸ κλειοῦνε.

Τὸ φέρουν εἰς τοὺς οἴκους των μετ' εὐλαβείας πάλιν,
τὸ δέχονται οἱ κάτοικοι καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην.

Τὸ πέρνουν οἱ προσκυνηταὶ ἐκ ζήλου κ' εὐσεβείας,
καὶ τὸ μετακομίζουνε στὰ μέρη τῆς Ρωσίας.

Τοὺς διηγοῦνται πράγματα τῶν Ἱεροσολύμων,
ποῦ περιεπάτησ' ὁ Χριστὸς καὶ ἦλθον καὶ τὰ εἶδον.

Τὰ περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἴστην πόλιν τὴν ἁγίαν,
ποῦ ἐσταυρώθη ὁ Χριστὸς διὰ τὴν σωτηρίαν.

Οὕτω γίνετ' ἢ τελετὴ ἢ τοῦ φωτός τοῦ θεοῦ.
Ἰδίοις ὄμμασι καγώ, ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδον.

ΔΕΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΟΝ ΣΕΠΤΟΝ

Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν τὸν θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι νέαν ζωὴν χάρισας.

Χριστός ανέστη ἐκ νεκρῶν, ἀγαλλιᾶσθε ζῶντες,
εὐφραίνεσθε οἱ ἐν τῇ γῆ ἀνάστασιν ἰδόντες.

Χριστός ανέστη ψάλλετε, Χριστός ὁ ζωοδότης
καὶ πάντα συνανέστησεν ὡς γενικὸς Δεσπότης.

Πάσχα Κυρίου χαίρετε, Πάσχα τὸ λαμπροφόρον
Πάσχα κοσμοχαρμόσυνον, καὶ θεῖον ζωηφόρον.

Χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε, λαὸς ἀγαλλιᾶσθε,
ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ Χριστοῦ ψάλλετε καὶ καυχᾶσθε.

Δοξάσατε τὸ ὄνομα Χριστοῦ μετ' εὐφροσύνης·
σκιρτήσατε μετὰ χαρᾶς πνευματικῆς εἰρήνης.

Ἵμνήσατε, χριστιανοί, καὶ πάντες ἐπαινεῖσθε
στὴν λαμπροφόρον τοῦ Χριστοῦ νὰ ἐξομολογήσθε

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, αἰνέσατε, καυχᾶσθε,
Χριστὸς ἀνέστη σήμερον, λέγετε καὶ σκιρτᾶτε.

Χριστὸς ἀνέστη σήμερον, κροτήσατε τὰς χεῖρας
Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· Θεὸς μας καὶ Σωτῆρας.

Χριστός, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πλάστης τῶν ἀνθρώπων,
ὁ Πλαστουργὸς καὶ ποιητὴς αὐτῶν τῶν πρωτοτόκων.

Χριστός, τῆς Εὐας, τοῦ Ἀδάμ θεία παρηγορία,
τῶν προπατόρων ἡ χαρὰ, ἡμῶν ἡ σωτηρία.

Χριστός, τὸ στόμα προφητῶν, πάντων τῶν θεηγόρων,
τῶν Ἀποστόλων κήρυγμα, ὅλων τῶν ἀθλοφόρων.

Εἶναι τὸ φῶς Ἱεραρχῶν, τὸ καύχημα ὁσίων,
ἡ δόξα ὁμολογητῶν καὶ πάντων τῶν ἁγίων.

Αὐτὸς ὁ μόνος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς συντελείας,
ἀγάπη, δόξα καὶ χαρὰ ἀπάντων αἰωνία.

Τὸν ἀνυμνοῦσιν Ἄγγελοι ἐν Πνεύματι ἁγίῳ
ὡς Πανοικτίρμονα Θεὸν Πατρὶ σὺν Παναγίῳ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν! ἐνδόξως ἐγερθεὶς
καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνέστησεν ὁ Μονογενής.

Δόξα σοι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, Βασίλισσα Μαρία,
μικροί, μεγάλοι, λέγοντες, γυναῖκες καὶ παιδιά.

Δόξα σοι Ἰησοῦ Χριστέ, ὅλοι δοξάζομέν Σε,
σήμερον εἰς τὴν δόξαν σου καὶ ἐορτάζομέν Σε.

Γιὰ τὴν μεγάλην δόξαν σου, Ἐσὲ τοῦ Ποιητοῦ μας,
εἶδομεν τὴν Ἀνάστασιν Θεοῦ τοῦ Πλαστοουργοῦ μας.

Κατὰ τὴν θείαν ἔγερσιν, σήμερον ἑορτὴν σου
καὶ τὴν τριήμερον ταφὴν, λαμπρὰν πανήγυρὴν σου.

Χριστὸς ἀνέστη ψάλλομεν καὶ μακαρίζομέν σε,
τὴν ἐκ τοῦ τάφου ἔγερσιν καὶ μεγαλύνομέν σε.

Σήμερον ἑορτάζομεν εἰς δόξαν καὶ τιμὴν σου
καὶ πάντες εὐφρανίσθωσαν εἰς τὴν πανήγυρὴν σου.

Θεέ μου πολυέλεε, Χριστέ μου πανοικτιρμῶν,
ποῦ ἤνοιξες πύλας σκοτεινὰς, Σωτὴρ Παντελεῆμον,

Προχθὲς ἔγιν' ὁ θάνατος, χθὲς ἔγιν' ἡ ταφὴ σου
κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ θεία Ἀνάστασις σου.

Φύλακες ἐνεκρώθησαν, νεκροὶ ἔξανασιάντες
τὸν τάφον σου ἐκύκλωσαν μετὰ χαρᾶς οἱ πάντες.

Καὶ ὡς υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ κατήλθες εἰς τὸν ἄδην,
ἠθώωσες ἁμαρτωλοὺς ποῦ ἦσαν στὸ σκοτάδι.

Ἦνοιξες πύλας σκοτεινὰς καὶ θλιβερὰς τοῦ ἄδου,
τὴν ἐξουσίαν ἔλυσας τοῦ διαβόλου πλάνου.

Ἄνοιξον τὰ φιλόανθρωπα σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου,
καὶ σῶσον, πολυέλεε, τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου.

Πάσας τὰς ἁμαρτίας μας, Χριστέ, θανάτωσέ μας
καὶ μὴ ἀφίσης νὰ χαρῆ ὁ ἀσπονδὸς ἐχθρὸς μας.

Σὺ εἶσαι κείνος ὁ βλαστὸς τοῦ Μέγα Ἰακώβου,
ὡς λέων ἐκοιμήθηκες χωρὶς μεγάλου φόβου.

Πρώτους ποῦ ἠλευθέρωσες Ἀδάμ ἦτο καὶ Εὔα,
νέαν ὁδὸν μᾶς ἠνοιξεν πλατεῖαν κ' ἐλευθέραν.

Εὐχαριστοῦμέν σοι, Χριστὲ Θεοῦ τοῦ ζωοδότου,
σὺ εἶ Ἀνάστασις νεκρῶν αὐθέντου καὶ Δεσπότη.

Καθὼς καὶ ἡ Μητέρα σου, Πηγὴ ἡ ζωοδόχος,
τῶν ἱαμάτων ἱατρὸς χρυσοπηγὴ ἐξόχως. . .

Αὐτὰ ψάλλουν οἱ προσκυνηταὶ ἐντόπιοι καὶ ξένοι,
μετὰ τῆς Ἀναλήψεως φεύγουν εὐχαριστημένοι.

Καὶ τὰς εὐχὰς δεόμενος ἐνδόξου Πατριάρχου,
τοῦ τρίτου τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῶν ἐθνῶν ἑρουράρχου.

Ὁ Μέγας εἶν' τῶν ζηλωτῶν ἀριστὸς θιασώτης,
τοῦ θρόνου τ' Οἰκουμενικοῦ εὐπρέπεια, λαμπρότης.

Ἔχει Συνοδικοὺς Μητροπολίτας, ὄντως
ὡς Ἥρωας καὶ βοηθοὺς νομίμως καὶ πρεπόντως.

Προνόμια διατηρεῖ τῆς ὑψηλῆς διαθήκης,
νὰ μένωσιν ἀλώβητοι οἱ δοιοὶ τῆς συνθήκης.

Ζήτω ὁ Μεγαλοπρεπὴς ποῦ θὰ μᾶς εὐλογήσῃ,
τὴν Λαμπροφόρον τοῦ Χριστοῦ ὅταν θὰ λειτουργήσῃ.

Καὶ δι' εὐχῶν ἁγίων σου μετὰ θ' ἀναχωροῦμεν,
Χριστὸς ἀνέστη ψάλλοντες!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν τὰ πλήθη συλλογοῦμαι
καὶ τὴν ἡμέραν τὴν φρικτὴν τῆς κρίσεως φοβοῦμαι,

Μὴ μοῦ ἐλέγξῃ ὁ Κριτὴς ὅλα τὰ κεκρυμμένα,
τὰς πράξεις καὶ τὰ πταίσματα ποῦ ἔχω καμωμένα.

τοὺς ὄντοπαροῦς μου λογισμούς, πάσας τὰς φαντασίας,
ἀποκαλύψει τῆς ψυχῆς τῆς δόλιας καὶ ἀθλίας,

Εἰς τῶν Ἀγγέλων ἐμπροσθεν καὶ πάντων τῶν Ἀγίων,
μὴ φανερώσῃ τοῦ πτωχοῦ τὸν ἄσωτόν μου βίον.

Εἰς ποῖον ἔκαμα καλόν, εἰς ποῖον εὐσπλαγχνία,
διὰ νὰ εὐρῆ ἡ ψυχὴ ἔλεος ἢ ἀθλία;

Τί ἀγαθὸν ἐποίησα εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου,
διὰ νὰ εὐρῶ ὁ πτωχὸς ἔλεος στὴν ψυχὴν μου;

Πότε ἠλέησα πτωχόν, πότε ἔδέχθην ξένον;
πότε ἐνέδυσσα πτωχόν καὶ ἔθρεψα πεινασμένον;

Πότε ἐπῆγα σ' ἀσθενῆ ἢ σὲ φυλακισμένον;
ἢ πότε ἔδωκα νερὸ καὶ ἐγὼ σὲ διψασμένον;

Ποίαν ἡμέραν ἐκλαυσα διὰ τὰ κρίματά μου;
ἢ πότε ἔδρεξαν ἐμέ, τὴν γῆν τὰ δάκρυά μου;

Εἰς ποῖον τόπον στάθηκα μὲ καθαρὰν καρδίαν,
διὰ νὰ κάμῃ ἡ ψυχὴ δέσιν ἢ ἀθλία;

Ποτὲ δὲν ἐκλίνα καὶ ἐγὼ στὴν γῆν τὰ γόνατά μου,
νὰ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς τὰ ἁμαρτήματά μου,

Ὡ! τί κακὸν μοῦ μέλλεται; τί θρῆνος; τί ὀδύνη;
καὶ πῶς νὰ ἀπολογηθῶ τὴν ὄραν ἐγὼ κείνη;

Θὰ μ' ἐρωτήσῃ ὁ Κριτὴς διὰ δικαιοσύνην
καὶ ἐτι δὲ σπουδαιότερον γιὰ ἐλεημοσύνην.

Ἐὰν ἠλέησα πτωχὸν αὐτὸς θὰ μ' ἐλεήσῃ,
ἑκατονταπλασίονα εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν!

Φεῦ! Ποῖον στόμα δύναται καὶ γλῶσσα νὰ λαλήσῃ
τὴν παρουσίαν τὴν φρικτὴν καὶ τὴν δικαίαν κρίσιν;

Ψυχὴ μου, τί ἀδιαφορῆς; τί ἔχεις καὶ διστάζεις;
τί ἐνεκρώθης καὶ δὲν κλαῖς σκληρὰ ν' ἀναστενάξης;

Γρηγόρησον, μὴν ἀμελήῃς, ἀθλία ἐτοιμάσου,
μὲ δάκρυα θερμότερα πλύνον τὸ ἔνδυμά σου.

Ψυχὴ μου, μετανόησον καὶ κλαῦσε καὶ λυπήσου,
στὸν Πλάστην μὲ ταπείνωσιν κλίνει τὴν κεφαλὴ σου.

Σὺ ὁ Θεὸς ὁ πλάσας με Χριστέ, ἐλέησόν με,
σὺ φώτισόν μου τὴν ψυχὴν καὶ παρηγόρησόν με.

Σὺ τοῦ ἐλέους ἡ πηγὴ, τῶν ἀγαθῶν ἡ βρύσις,
τῶν οἰκτιρμῶν τὸ πέλαγος, σὺ νὰ μὲ ἐλεήσης.

Ἄνοιξον τὰ φιλόανθρωπα σπλάγχνα τῶν οἰκτιρμῶν σου
καὶ σῶσον, πολυέλεε, τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου.

Πάσας τὰς ἁμαρτίας μου, Χριστέ, ἐξάλειψόν μου
καὶ μὴν ἀφέηξης νὰ χαρῆ ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς μου.

ὦ! μετανοίας δάκρυα, ποῦ εἰσθε ἐξωρισμένα
καὶ διατί δὲν ἔρχεσθε ποτὲ καὶ εἰς ἐμένα;

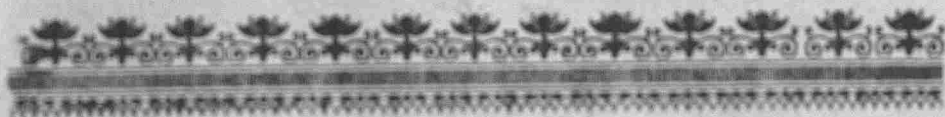
Ἐλάτε νὰ ποτίσετε καρδίαν διψασμένην,
νὰ καθαρίσετε ψυχὴν καταβεβορβορωμένην.

Θεέ μου, μὴ παρίδης με, ταχὺ ἐπάκουσόν μου,
καὶ τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα, Θεέ μου!! φώτισόν μου

γιά τὴν δεινὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀχαριστίαν
τῆς ἀσεβείας τῆς πολλῆς καὶ τὴν ἀναισθησίαν.

Μὲ ἐπλανοῦσεν ὁ καιρὸς τὸ πῶς δὲν θ' ἀποθάνω
καὶ θεωροῦσα περιττὸν κάθε καλὸν νὰ κάνω.

Οὐδὲν καλὸν ἐποίησα εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου,
νὰ μοῦ δοθῆ ὁ στέφανος στὴν δόλια τὴν ψυχὴ μου...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ψυχὴ ἀξιοθρήνητος λυπείται καὶ στενάζει,
τὴν Παναγία Δέσποινα μεγαλοφώνως κράζει...

Ἡ Θεοτόκος Δέσποινα θανάτου αἰσθανθεῖσα
ἀνέβ' εἰς ὄρος ἐλαιῶν κ' ἐκεῖ προσευχηθεῖσα,

διὰ μιᾶς ἐκάλεσε ὄλους τοὺς Ἀποστόλους,
οὗς αἱ νεφέλαι ἔφερον ἐκ γῆς περάτων ὄλους.

Τὸ Πνεῦμά της παρέδωκε πεσοῦσα εἰς τὴν κλίνην,
ὄτε προσήγγισ' ἡ στιγμὴ, ἡ θεία ὥρ' ἐκείνη.

Ἀμέσως οἱ Ἀπόστολοι παρέλαβον τὸ σῶμα
καὶ εὐλαβῶς τὸ ἔθαψαν Γεθσημανῆς στὸ χῶμα...

Λέγει: «Δέσποινα, σῶσόν με, Δέσποινα, ἐλέησόν με,
ιδὲ τὰς ἁμαρτίας μου καὶ διαφώτισόν με.

Δέσποινα, μὴ παρίδης με, ταχὺ ἐπάκουσόν μου,
καὶ τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα, Μαρία, φώτισόν μου.

Διότι μὲ ἐτύφλωσαν τὰ ἁμαρτήματά μου
κι' ὡς μακρόθεν τοῦ Θεοῦ χάνω τὰ βήματά μου.

Δειξόν μοι δρόμον ἀρετῆς καὶ ἰχνη σωτηρίας
πρεσβεύαις τῇ; τεκούσης σε, τῆς ἀγαθῆς Μαρίας.

Ταράττομαι, Βασίλισσα, στενάζω καὶ λυπούμαι,
τὸ θεϊκὸν μνημεῖόν σου πάντοτε ὑστεροῦμαι.

Οὐκ εἶμαι πλέον, Δέσποινα, ἄξιος εὐσπλαγχνίας,
εἶμαι ἄξιος ἀπειλῆς καὶ πάσης τιμωρίας.

Ἄλλὰ πρὸς σὲ κατέφυγον, Μαρία Δέσποινά μου
καὶ δέομαί σου μὴ μνησθῆς τὰ ἁμαρτήματά μου.

Πάλιν στενάζω ἐκ ψυχῆς ὡς ἡ γυνὴ ἐκείνη,
ποῦ ἔχυνε στὸ Τέκνον σου τὰ μύρα καὶ ἐθρήνει.

Καὶ ἔλειψε τοὺς πόδας Του ἀπὸ τὰ δάκρυά της,
νὰ ἐξαλείψῃ ὡς Θεὸς τὰ ἁμαρτήματά της.

Παράσχου, ἱκετεύω σε καὶ ἐμὲ νὰ ἐλεήσης
καὶ εἰς τὸ Βῆμα τὸ φρικτὸν νὰ μὴ μὲ ἀστοχήσης.

Παράσχου ἱκετεύω σε καὶ ἐμὲ τοῦ τρισαθλίου,
δάκρυα κατανύξεως τοῦ λειτουργοῦ Κυρίου.

Μὲ ἀρετῆς καὶ χάριτας στόλισον τὴν ψυχὴν μου,
νὰ γίνω στρατιώτης σου, παμπόθητε Σωτήρ μου.

Παράσχου μοι τὴν χάριν σου καὶ τὴν βοήθειάν σου,
νὰ εὐλογῶ διὰ παντὸς τὸ μέγα ὄνομά σου.

Ὅστις ἐλπίζει ἐπὶ σὲ καὶ σὲ ἐπικαλεῖται,
ἀπὸ κινδύνου σώζεται, θάνατον δὲν φοβεῖται.

Προσπίπτω ὁ ταλαίπωρος, ζητῶ τὸ ἐλεός σου,
νὰ μεσιτεύσης δι' ἐμέ, Μαρία, στὸν υἱόν σου.

Πᾶσα ἡ κτίσις διὰ σοῦ ἀγάλλεται καὶ χαίρει,
καὶ διὰ τοῦτο ἕκαστος τὸ χαῖρε σοὶ προσφέρει.

Ἄγγελον σὺ ἐδέχθηκες, Θεοῦ ἦτο τὸ ρῆμα,
κι' ἐτάφη ὡς Βασίλισσα Γεθσημανῆς στὸ μνήμα. . .

Εἰς σὲ μνημεῖον σκοτεινὸν καὶ λιθοπλακωμένον
ἐκεῖ ἔχει ἡ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τὸ σῶμά της θαμμένον !!

Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι ἐψάλλον οὐρανόθεν,
θαυμάζοντες καὶ λέγοντες τὸ θαῦμα τοῦτο πόθεν ;

Σ' τριῶν μερῶν διάστημα ἡ Δέσποινα ἰδοῦσα
μὲ Χερουβείμ, μὲ Σεραφεείμ εἰς οὐρανοὺς ἐλθοῦσα.

Εἶπε δὲ εἰς ἅπαντας καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους
ὅτι θὰ σώσῃ τὸν λαὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅλους.

Ἀμέσως ἐπιστρέψαντες στὸν τάφον προσελθόντες,
αὐτὴ ἦτο εἰς οὐρανοὺς τὸ σῶμα της μὴ εὐρόντες.

Πᾶσα ψυχὴ ἐπιθυμεῖ τὰς ἡδονὰς ν' ἀφήσῃ
τὸν τάφον σου, Βασίλισσα, νάλθη νὰ προσκυνήσῃ.

Στὸ χάσμα τὸ βαθύτατο, στὸν τάφον, στὴν γωνία
ἡ θαυμαστὴ ἐντύπωσις θὰ μείνῃ αἰώνια.

Σὺ εἶσαι ἡ μεσίτρια, τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς μου,
Δέσποινα θεία, γλυκασμὸς τῆς σκοτεινῆς ψυχῆς μου.

ἡ δρόσος τῆς καρδίας μου καὶ ὑπερασπιστής μου,
τὸ μόνον καταφύγιον καὶ σκέπη τῆς ψυχῆς μου.

Τὴν χεῖρά Σου τὴν ἀμαχον ἔκτεινε νὰ μὲ σώσης,
καὶ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ νὰ μὲ ἐλευθερώσης.

Μὲ στεναγμούς, μὲ δάκρυα νὰ τρέφω τὴν ψυχὴν μου
καὶ νὰ πενθῶ ὁ ταλαίπωρος εἰς ὄλην τὴν ζωὴν μου.

Ὡς οἱ Ἀπόστολοι κα' ἐγὼ νὰ κλαύσω, νὰ θρηνήσω,
καὶ μετανοίας δάκρυα ποταμῶδον νὰ χύσω.

Σ' ἐσὲ ἐλπίζω τρισαθλίως,
σ' Ἐσὲ προσφεύγω ὁ ταπεινός,
σ' Ἐσένα κλίνω τὴν κεφαλὴν μου
κα' ἔχω ἐλπίδα γιὰ νὰ σωθῶ.

Δὲν ἔχω ἄλλον προστάτην,
δὲν ἔχω ἄλλην καταφυγὴν,
δὲν ἔχω ἄλλην παρηγορίαν,
πλὴν Σου τὴν ἀσπίλον καὶ ἀγνήν.

Ἰπὸ τὴν σκέπην σου καταφεύγω
καὶ σωτηρίαν ἐπιζητῶ.
ἀγνὴ Παρθένε, βοήθησόν με,
μὴ μὲ ἀφήσης ν' ἀπελπισθῶ.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου καὶ προστασία,
ἀπελπισμένων καταφυγὴ,
τυφλῶν καὶ ξένων ἡ βακτηρία
καὶ θλιδομένων ἀπαντοχί.

Πρόφθασον, κόρη, νὰ μεσιτεύσης
πρὸς τὸν Υἱόν Σου καὶ Ποιητήν,
καθὼς μοῦ πρέπει νὰ μὴ μὲ κρίνη,
ἀλλὰ εὐσπλάγχχνως νὰ μὲ δεχθῆ,

νὰ ἀστοχήσῃ τὰ κρίματά μου,
νὰ παραβλέψῃ ὡς ἀγαθός,
καὶ νὰ μὲ σώσῃ ἐκ τῶν δεινῶν μου,
ὡς εὐεργέτης μου καὶ Θεός.

Ἐν μόνον βλέμμα γλυκὺ νὰ ρίψῃ
σ' ἐμὲ τὸν ἄσωτον καὶ πτωχόν,
ἀκτίνα θείου φωτός νὰ λάμψῃ,
στὸν κόσμον τοῦτον ποῦ περπατῶ.

Νὰ ἐπιβλέψῃ ὡς ἐλεήμων,
τὴν γύμνωσίν μου νὰ λυπηθῆ,
στολὴν τοῦ γάμου νὰ μοῦ χαρίσῃ,
εἰς τὸν νυμφῶγα νὰ μὲ δεχθῆ.

Μὴ μείνω ἔξω τῆς βασιλείας
καὶ εἰς τὸ σκότος καταταχθῶ.
Παρακαλῶ σε, Παρθενομῆτορ,
μὴ μὲ ἀφήσης νὰ στερηθῶ

τὴν ὠραιότητα τοῦ Υἱοῦ Σου,
αὐτὸ τὸ κάλλος τὸ θαυμαστόν,
τὰς μελωδίας τῶν Ἀσωμάτων,
τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ποθητόν.

Σ' αὐτὸν τὸν τάφον ἦλθε νὰ ἴδῃ
τὸ φῶς ἢ τάλαινα ἢ ψυχὴ,
τὴν ὑμνωδίαν τῶν Ἀσωμάτων,
καὶ τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτή.

Ἄλλο δὲν ἔχω ποῦ νὰ ἐλπίζω,
πλὴν μόνον τοῦτο παρακαλῶ,
ζητῶ τὴν ἀφεσιν τῶν πταισμάτων
καὶ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν.

Γενοῦ ἐλπίς μου καὶ βοηθός μου,
γενοῦ γλυκειά μου παρηγοριά,
σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἐν ὄσφ μένω
νὰ σ' ἔχω πάντοτε συντροφιά.

Νὰ μὲ λυπεῖσαι, νὰ μ' ἐπιβλέπῃς
καὶ νὰ μοῦ δίδῃς ὑπομονήν,
μέχρι τοῦ τέλους νὰ ὑπομένω,
εἰς τὴν θρησκείαν μας τὴν ἀγνήν.

Ἴδὲ πῶς πάσχω τρισαθλίως
καὶ κινδυνεύω γιὰ νὰ χαθῶ,
ἀν δὲν προφθάσῃς νὰ μὲ λυτρώσῃς,
ἐλπίς δὲν εἶναι γιὰ νὰ σωθῶ.

Αἱ ἁμαρτίαι μου πλεονάζουν
καὶ μὲ βυθίζουν κάθε στιγμῇ,
ὁ πολυμήχανος ὁράτως
ὄρα δὲν παύει νὰ πολεμῇ.

Νὰ μὲ ὑψώσῃ, νὰ μὲ βυθίσῃ,
νὰ μὲ σκοτίσῃ, νὰ μὲ πλανῇ
καὶ νὰ μὲ γρίψῃ σ' ἀπελπισία
μὲ κάθε τρόπον μὲ πολεμῇ.

Ἄχ! τί νὰ γίνω ὁ τρισαθλίος;
μὲ τίνος θάρρος νὰ περπατῶ;
ποῦ τὰς ἐλπίδας πρέπει νὰ ἔχω
καὶ τίνος ἔλεος νὰ ζητῶ;

Ἐάν, Παρθένε, δὲν μὲ ἀκούσῃς,
ἐάν Ἐσὺ δὲν μὲ ἐνθυμηθῇς,
ἐάν δὲν ἴδῃς τὴν κάκωσίν μου,
καὶ ὡς μητέρα νὰ λυπηθῇς,

τίς νὰ μοῦ δώσῃ παρηγορίαν;
τίς νὰ μοῦ δώσῃ ἀναψυχὴ;
τίς μου τὸ σκότος νὰ καταλάμψῃ
καὶ νὰ μὲ σώσῃ τὸν δυστυχῆ;

Χαῖρε, μητέρα τοῦ πάντων Κτίστου,
τιμιώτερα τῶν Χερουβεῖμ,
καθαρωτέρα, ἐνδοξοτέρα,
καὶ ἀνωτέρα τῶν Σεραφεῖμ.

Χαῖρε, τὸ ἔαρ τοῦ Παραδείσου,
χαῖρε, ἡ δρόσος ἡ μυστική,
χαῖρε, τοῦ κόσμου ἡ ὠραιότης,
χαῖρε, καθέδρα βασιλική.

Χαῖρε, ἁγία ἁγίων μεϊζων,
χαῖρε, πανάσπιλε καὶ ἀγνή,
χαῖρε, Παρθένε, παρθένων δόξα,
χαῖρε, Ἀγγέλων ἢ καλλονή.

Χαῖρε ἡ Ρύστις τῶν αἰχμαλώτων,
χαῖρε, ἀνάκλησις τοῦ Ἀδάμ,
χαῖρε, τοῦ κόσμου ἡ σωτηρία,
χαῖρε, πανύμνητε Μαριάμ.

Χαῖρε, Μαρία δέσποινα, τοῦ κόσμου ὑπερτέρα,
τῶν οὐρανίων στρατιῶν ὑπερενδοξότερα.

Χαῖρε, Μαρία, τῶν πιστῶν ἑλπίς καὶ σωτηρία,
χαῖρε, μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἡ θεία γεγενυῖα.

Χαῖρε, Μαρία, ἡ ἑλπίς τῆς ταπεινῆς ψυχῆς μου,
τὸ ἕαρ τὸ γλυκύτετον τῆς σκοτεινῆς ζωῆς μου.

Χαῖρε, Μαρία, ἡ ζῶη τῶν τεθνατωμένων,
χαῖρε, θερμὴ ἀντίληψις τῶν καταπονουμένων.

Χαῖρε, Μαρία, τῶν τυφλῶν ἡ θεία βακτηρία,
τῶν θλιβομένων ἡ χαρὰ καὶ ἡ παρηγορία.

Ὁ κυβερνήτης τῶν πτωχῶν, ἐμοῦ ἡ προσδοκία,
χαῖρε, Μαρία, ὀρφανῶν λιμὴν καὶ προστασία.

Χαῖρε, Παρθένε Μαριάμ, ἡ δόξα τῶν δικαίων,
χαῖρε, ἁγίων ἡ κρηπίς καὶ κάλλος ἱερῶν.

Ἡ ἐκ πασῶν τῶν γυναικῶν μόνη ἐκλεγομένη,
χαῖρε, Μαρία, ἄσπιλε, ὑπερευλογημένη.

Χαῖρε, πάγκαλε, Μαριάμ, ἐν γυναιξὶ ὡραία,
χαῖρε, ὅτι ἐκύησας Χριστὸν τὸν Βασιλέα.

Χαῖρε, Μαρίσ, διὰ Σοῦ εὔρομεν σωτηρίαν,
καὶ διὰ Σοῦ λαμβάνομεν πάντες τὴν εὐλογίαν.

Χαῖρε, ἡ Πύλη τοῦ Θεοῦ, ἐπιτάφωτος Λυχνία,
χρυσοῦν θυμιατήριον, ἀνύμφευτε Μαρία.

Εὐπρέπεια καὶ καλλονὴ ὑπάρχεις τῶν Ἀγίων,
χαῖρε, νύμφη ἀνύμφευτε, χαῖρε ζωῆς ταμεῖον.

Χαῖρε, λυχνία πάγχρυσε, λαμπὰς τηλαυγεστάτη,
χαῖρε, Θεογεννήτρια, παστὰς ὡραιότατη.

Χαῖρε, Μαρία, τοῦ παντός ἡ θεία εὐφροσύνη,
ὀσίων ἐγκαλλώπισμα, λαμπρότης καὶ εἰρήνη.

Χαῖρε, Μαρία, ἡ πηγὴ τῶν θείων χαρισμάτων,
τὸ ἄσμα τὸ γλυκύτετον τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Μαρία ἀπειρόγαμε, ἡ τὸν Θεὸν τεκοῦσα,
Σὲ ἱκετεύομεν ἀγνή, μὴ παύσης δυσωποθεα.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν ἱκέτευσε, Μαρία,
να ἀποσταλῆ καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις κ' εὐλογία»

Στὰ μέρη ποῦ εὐρίσκομαι, θὰ μεταβάλω βίον,
διότι ἐδῶ ἐβάδισαν οἱ πόδες τοῦ Κυρίου.

Θυμᾶσαι πότε ἔκλαυσες διὰ τὰ κρίματά σου
καὶ πότε ἔβρεξες τὴν γῆν σὺ μὲ τὰ δάκρυσά σου;

Πίστεισον, γέρον Πνευματικέ, τοῦτο ὁποῦ σοὶ λέγω,
στοὺς δρόμους καὶ τὰ σπήλαια μέρα καὶ νύκτα
[κλαίω.

Ἔχεις καμμίαν ἀρετὴν κρυφίως καμωμένην,
καὶ ἡ ψυχὴ σου πάντοτε εἶναι εἰρηνευμένη;

Μάθε καὶ τοῦτο, Γέροντα, ποία ἡ ἀρετὴ μου,
εἶνε γυμνὴ παντὸς καλοῦ ἢ δόλια ψυχὴ μου.

Μὴ πῶς ἀπονεκρώθηκε τὸ δῶρον τοῦ Κυρίου,
καὶ ἐξηφανίσθη παντελῶς εἰς τὸν βυθὸν τοῦ βίου;

Ἐστερημένη ἀρετῶν καὶ παντελῶς χαμένη,
καὶ θείας ἀγαθότητος ἐγκαταλελειμμένη.

Γυμνὸς εἶσαι ἀπὸ ἀρετᾶς καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχεις
καὶ διατὶ νυχθημερὸν σιτὰς ἀμαρτίας τρέχεις;

Εἶμαι χαμένος, πάτερ μου, τῆς θείας βοηθείας,
καὶ πλησιάζω ἄ χαθῶ εἰς βάθος ἀπωλείας.

Παῦσον τὰς ἀμαρτίας σου τὰς βδελυράς σου πράξεις,
τὰ ἔργα καὶ τοὺς λογισμοὺς καὶ τὸν σκοπὸν ν' ἀλ-
[λάξης.

Μὲ τύφλωσαν, Πνευματικέ, τὰ ἀμαρτήματά μου,
καὶ ὡς τυφλὸς ἀμαρτωλὸς χάνω τὰ βήματά μου.

ἈΜΑΡΤΩΛΟΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

« Ἀνέκαθεν δεόμενα εἰς τὸν Θεὸν νὰ ζήσω,
τὸν Τάφον τὸν Πανάγιον νάλθω νὰ προσκυνήσω.

« Ὡς εὖ παρέστις, τέκνον μου, νῆναι βοήθειά σου,
στὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ οἰκογένειάν σου.

« Πάτερ, θὰ ἑξομολογηθῶ ἐδῶ, θὰ πῶ τὰ κρίματά μου,
θὰ καθαρίσω τὰς πληγὰς ποῦ ἔχω στὴν καρδιά μου!

« Κλαῦσε λοιπὸν καὶ θρήνησε διὰ τὰ κρίματά σου,
μὲ πόνον ἐξομολογοῦ τὰ ἀμαρτήματά σου.

« Ἔχω πολλὰ ἀμαρτήματα, πλείστας σαρκολατρείας,
αἵτινες ὑπερβαίνουνσι κ' αὐτῆς τῆς Αἴγυπτίας.

« Πότε σοὶ ἤλθε λογισμὸς καὶ σκέψις μετανοίας,
ν' ἀλθῆς εἰς τὸν Πνευματικὸν νὰ εὕρῃς σωτηρίας!

« Ἦλθον ἐδῶ Πνευματικέ, νὰ ὑρῶ παρηγορίας,
γιὰ νὰ πιάσω τοῦ λοιποῦ δρόμον τῆς μετανοίας.

« Τέκνον, σ' τὰ μέρη ταῦτα ἐγίναν ὅλα τὰ γεγονότα,
γιὰ νὰ ἔλθουν οἱ ἀμαρτωλοὶ στὴν δόξαν ποῦ ἦταν
[πρῶτα.

Τέκνον, παρήλθεν ὁ καιρός . . . τὸ τέλος πλησιάζει
καὶ διὰ σὲ ὁ θάνατος τὸ ξίφος ἐτοιμάζει.

Δὲν βλέπω ὁ ταλαίπωρος, Γέροντα, ποῦ βαδίζω,
μ' ἐσκότησ' ὁ διάβολος, ποῦ εἶμαι δὲν γνωρίζω.

Ἵπομονὴ ἔχει, τέκνον μου, πάντα ν' ἀναστενάζης,
τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Θεοῦ μὲ πόνον νὰ φωνάζης.

Νέφη πολλὰ καλύπτουσι καὶ σκότος τὴν ψυχὴν μου,
καὶ τὴν πικραίνουν, Γέροντα, γλυκύτατε πατήρ μου.

Τέκνον μου, δὲν ταραττεσαι ἢ μᾶλλον δὲν λυπεῖσαι,
π' ἀπεμακρύνθης τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἑομολογεῖσαι;

Ταραττομ' ὁ ταλαίπωρος, στενάζω καὶ λυποῦμαι,
ποῦ τὴν ἀγίαν κοινωνίαν πάντοτε ὑστεροῦμαι.

Θέλεις γιὰ νὰ συγχωρηθῆς ὡς τὸν ληστὴν καὶ πόρνην
καὶ ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν, Ματθαῖον τὸν τελώνην;

Ἀγάπην καὶ ταπείνωσιν νὰ ἔχης τοῦτο σώνει,
νὰ λάβῃς τὴν συγχώρησιν ποῦ ἔλαβ' ὁ τελώνης.

Συμβούλευσόν με, Γέροντα, μετάνοια νὰ δείξω,
ἀκαταπαύστως νὰ θρηνῶ καὶ δάκρυα νὰ χύσω.

Ἐπεταὶ πέλεκυς δεινὸς γιὰ νὰ σὲ ὀδηγήσῃ,
τὰ φοβερά ἁμαρτήματα γιὰ νὰ τὰ ψαλιδήσῃ.

Θέλω γιὰ νὰ τιμωρηθῶ καὶ νὰ κακοπαθήσω
καὶ τῆς ψυχῆς τὰ δάκρυα ποταμῶδον νὰ χύσω.

Πράγματι εἰς ἁμαρτωλὸς σὺ καὶ τὰ βήματά σου,
δάκρυα συναισθήσεως νὰ χύνης ἐμπροσθέν σου.

Ναί· τὴν γῆν θὰ βρέχω πάντοτε ἀπὸ τὰ δάκρυά μου,
διότι τὴν ἐμόλυνα μὲ τὰ ἁμαρτήματά μου.

Γνωρίζεις πῶς εἰς ἄξιος ἀπάσης τιμωρίας,
ἀλλ' ἴσως ἅγιος Θεὸς καὶ κάμει εὐσπλαγχνίας.

Γνωρίζω ὅτι εἰμ' ἀνάξιος ἀπάσης εὐσπλαγχνίας,
εἰμ' ἄξιος ἀπειλῆς καὶ πάσης τιμωρίας.

Συγκίνησιν αἰσθάνομαι π' εὐρίσκομαι κοντά σου,
τὰς συμβουλὰς μου, τέκνον μου, βάλε τὰς στὴν καρ-
[διά σου.

Σ' εἶσαι μισίτης τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμένα, λυτρωτά μου,
δεήθητι νὰ μὴ μνησθῆ τὰ ἁμαρτήματά μου.

Πολλὰ ἐσφαλές τοῦ Θεοῦ καὶ ἄς σὲ συγχωρήσῃ,
ὡς μόνος πολυέλεος Θεὸς καὶ ἄς σ' ἐλεήσῃ.

Πεπλανημένον πρόβατον εἶμαι καὶ ζήτησόν με,
κ' ὡς ἅγιος Πνευματικὸς καὶ σὺ τιμώρησόν με.

Ἴδού, σὲ φώτισε ὁ Θεὸς προτοῦ νὰ πᾶς στὸν Ἄδην,
νὰ βασανίζησαι ἐκεῖ εἰς τὸ πικρὸν σκοτάδι.

Πρὶν εἰς τὸν Ἄδην καταβῶ, πρόφθασον νὰ μὲ σώσης.
ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πυρός νὰ μὲ ἐλευθερώσης.

Ἐλέησες ποτὲ πτωχόν; ἐνέδυσες σὺ ξένον;
ἐπῆγες καὶ εἰς ἀσθενῆ καὶ σὲ φυλακισμένον;

Οὐδένα ἐπεσκέψθην οὔτε διὰ νὰ θρέψω,
μέρα καὶ νύκτα φρόνιζα τὸ σῶμα νὰ λατρεύσω.

Τέκνον μου! πρέπει νὰ σκεφθῶ τί νόμον γιὰ νὰ πάρω,
τὸ αὐστηρὸν Πηδάλιον σὲ ἐνέργειαν νὰ βάλω.

Παρακαλῶ σε, πάτερ μου, νὰ μὴ μὲ ἐδδελύξης,
τὸ ἅγιον Πηδάλιον σ' ἐμένα νὰ μὴ δείξης.

Τέκνον! ἰλιγγιᾶ ὁ νοῦς, ἡ γλῶσσα νὰ λαλήσῃ
τὴν παρουσίαν τὴν φρικτὴν καὶ τὴν δικαίαν κρίσι.

Ἄνοιξον τὰς ἀγκάλας σου καὶ δεξαι με τὸν ξένον,
καὶ ὡς τὸν ἄσωτον υἱὸν τὸν ἀπομακρυσμένον.

Τέκνον μου, εἶσαι ἐπιμελής
τουλάχιστον θερμῶς εἰς τὴν θρησκείαν,
πρόθυμος εἰς τὰς προσευχὰς
καὶ στὴν γονυκλισίαν;

Εἶμ' ἀμελής στὴν ἀρετὴν, θερμὸς εἰς τὴν κακίαν,
πρόθυμος εἰς τοὺς γέλωτας κ' εἰς τὴν πολυλογίαν.

Ποτὲ δὲν ἔρχετ' ἡ ψυχὴ σὲ πνευματικὴν πτωχείαν,
μίαν ὥραν νὰ συλλογισθῇ τὴν θεῖαν τιμωρίαν.

Πάτερ! Ἄντὶ νὰ κλαίῃ ἡ ψυχὴ εἶνε σ' ἀναισθησία,
κ' ἀντὶ τῆς κατανύξεως γελᾷ ἡ τρισαθλία.

Μ' ὡς πότε θὰ ἐξαπατᾷ τὸν κόσμον ἡ ἀθλία,
καὶ νὰ ἀπομακρύνετ' ἀπ' τὴν θεῖαν τιμωρία;

Ἄγνωστον πόσον θὰ ἐξαπατᾷ τὸν κόσμον ὁ ἀθλῖος,
μὲ τὰς ψευδᾶς μου ἀρετὰς, τὸν ἄσωτόν μου βίον.

Ὅταν ἄγγελοι σὲ τραβοῦν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν,
τὸ πνεῦμα τῆς καρδίας σου δὲν γύρει στὴν κακίαν;

Ναί, ὅταν ὁ κόσμος μ' ἐπαινεῖ, χαίρω καὶ καμαρώνω,
κι' ὅταν μ' ἐλέγχουνε τινές, λυποῦμαι καὶ θυμώνω.

Γνωρίζεις πῶς ὁ δίκαιος εἶναι εἰρηνευμένος,
καὶ ἂν ἀποθάνῃ σήμερον, πηγαίνει δοξασμένος;

Ναί. Γνωρίζω πῶς τὸν δίκαιον ὅλοι τὸν εὐλαβοῦνται,
ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες τὸν βλέπουν καὶ φοβοῦνται.

Μὰ ἡ μετάνοια αὐτὴ θᾶνε θερμὴ καὶ θεία,
νὰ ᾄθᾶσῃ πρὸς τὸν Πλάστινμας καθὼς στὴν Αἴγυπτία.

Ἵπόσχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ τῷ μετασφάλω,
τὸ σῶμά μου τὸ ἀθλιον νὰ μὴ μεταμιάνω.

Δεήθητι εἰς τὸν Θεόν, Γέροντα, νὰ μὲ σώσῃ,
καὶ τὰς βουλάς τοῦ πονηροῦ, πάσας νὰ ξεριζώσῃ.

Τέκνον, παρακαλῶ αὐτόν, γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσῃ,
καὶ στὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, νὰ σὲ καθοδηγήσῃ.

Πνευματικέ μου ἅγιε, τὸ τέκνον σου λυπήσου,
ποτὲ νὰ μὴ μὲ λησμονῆς, ἀπὸ τὴν προσευχὴν σου.

Ἔχω πτωχείαν ἀπειρον, πληγὰς καὶ ἀσθενείας,
καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ εἰς βάθος ἀπωλείας.

Τέκνον! ἤξευρε ὅτι ὑπάρχει τι, ποῦ ὅλα τὰ καλύπτει,
μία θερμὴ μετάνοια τὰς ἁμαρτίας ρίπτει.

Κλαῦσε με, Πνευματικέ, γιὰ τὴν κατάστασίν μου
καὶ παρακάλει τὸν Θεὸν νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν μου.

Κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἀνάπαυσιν θὰ δώσῃ
καὶ τοὺς ζητήσαντας αὐτὸν πάντας θὰ ἑλευθερώσῃ.

ὦ! πόσον πρῶτος καὶ γλυκύς, εἶσαι, Πνευματικέ μου,
ποῦ μ' ἔνωσες μετὰ τὸν Θεὸν σὺ ψυχικὸ ἰατρὲ μου!

Τέκνον. Μακάριοι οἱ θανόντες, πάντες οἱ ἐν Κυρίῳ,
ὅπου ἐγράφησαν ἐκεῖ στοὺς βίβλους τοῦ Κυρίου.

Θὰ δέομαι εἰς τὸν Θεὸν γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσῃ,
σοῦ δίδω καὶ τὴν ἀδειαν νὰ πᾶς νὰ κοινωνήσῃς.

Θὰ ἐνωθῶ μετὰ Θεὸν διὰ τῆς κοινωνίας,
γιὰ ν' αὐρ' ἀπόλυτον ὁδὸν τῆς ἀνω βασιλείας!

Ναί! Θὰ ἐνωθῆ μετὰ τὸν Θεὸν ἡ ταπεινὴ ψυχὴ σου,
τὸν Βασιλέα ἂν δεχθῆ καὶ μόνον Ποιητὴ σου.

Ψυχὴ μου, μετανόησε καὶ κλαῦσε καὶ θρηνήσου,
στὸν Πλάστην μετὰ ταπείνωσιν κλίνει τὴν κεφαλὴ σου.

Ναί! αὐτὸς ὅπου σὲ ἔπλασε Χριστὸς ἄς σὲ ἐλεήσῃ,
καὶ ἄς σοῦ φωτίσῃ τὴν ψυχὴν, ἄς σὲ παρηγορήσῃ.

Ναί· δι' εὐχῶν σας, Πάτερ μου, ἐλπίζω νὰ με σώσῃ,
καὶ τῆς δεινῆς κολάσεως νὰ με ἑλευθερώσῃ.

Μάθε νὰ ἔχῃς δάκρυα ὡς τὸν Δαβὶδ νὰ κλαίῃς,
καὶ ὡς τὸν Πέτρον νὰ θρηνῆς καὶ τὸν ληστὴν νὰ λέγῃς

τὸ μνήσθητί μου, Κύριε, μετὰ πόνον νὰ φωνάζῃς,
καὶ ὡς ὁ ἄσωτος υἱὸς τὸ «ἱμάρτον» νὰ κράζῃς.

Καὶ δι' αὐτὸ κάθε στιγμὴν λυπητερὰ στενάζω,
τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ δέομαι, τὸ ὄνομά του κράζω.

Τέκνον! ἄς μένωμεν ἕως ἔδῳ, ἐξομολόγησίν μας
τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐμοῦ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχὴν μας.

Εὐχαριστῶ, Πνευματικέ, διὰ τὰς συμβουλὰς σου,
διότι μετὰ ὠδήγησες ἀπὸ τὴν καρδιά σου.

Ναί! νὰ προσκαλῆς τὴν χάριν του, καὶ τὴν βοήθειάν του,
νὰ εὐλογῆς διὰ παντὸς τὸ μέγα ὄνομά του. . .

Ὅσοι τ' ἀναγινώσκετε πρέπει νὰ με λυπῆσθε,
καὶ δάκρυα νὰ χύνετε ὅταν με ἐνθυμῆσθε».

ΔΕΗΣΙΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Γνωρίζω ὁ ταλαίπωρος, εἰς τοῦτο δὲν λανθάνω,
πῶς ἀναξίως ὁ πτωχὸς πάντα μεταλαμβάνω.

Ἄρά γε ποῦ προσέρχομαι ὁ καταδικασμένος,
ποῦ εἶμαι κρίματα πολλὰ καὶ ῥύπους φορτωμένος...

Ὅποῖον μέλλει νὰ δεχθῆ ἡ ταπεινὴ ψυχὴ μου,
τὸν Βασιλέα τοῦ Παντός καὶ μόνον Ποιητὴν μου.

Τί καταδίκην τρομερὰ καὶ φοβερὰ ἡ κρίσις,
ὅταν ἀδίκως προσπαθεῖς, ψυχὴ, νὰ κοινωνήσῃς ! ;

Θεέ μου παντοδύναμε, Ἰησοῦ μου πανοικτίρμον,
Ἰησοῦ φιλόανθρωπε, Σωτήρ, μόνε παντελεῖμον,

ἄφες τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἀνακαίνισόν με,
καὶ ὡς ἐκείνους τοὺς τυφλοὺς, Ἰησοῦ, ἐλέησόν με.

Χριστὲ μακρόθυμε, Σωτήρ, γλυκύτατε Ἰησοῦ μου,
ἀνάστησόν μου τὴν ψυχὴν καὶ φώτισον τὸν νοῦν μου.

Ἰησοῦ μου ἀναμόρτητε, πηγὴ τῆς εὐσπλαγχνίας,
πηγὴ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀθανασίας,

Ἰησοῦ γλυκύτατε, Χριστὲ παμπόθητε, Σωτήρ μου,
Ἰησοῦ μου, γενοῦ ἰλαεὺς καὶ σῶσον τὴν ψυχὴν μου.

Ἰησοῦ μου ὠραιότατε, Ἰησοῦ εὐλογημένε,
Ἰησοῦ μου ὑπεράγαθε, Χριστὲ ἀγαπημένε,

Λόγε Θεοῦ καὶ δύναμις, σοφία καὶ εἰρήνη,
τοῦ κόσμου ἀγαλλίαμα καὶ θεία εὐφροσύνη,

δῶσε τῆς δόλιας μου ψυχῆς δάκρυα μετανοίας,
εὐλάβειαν, κατάνυξιν καὶ πένθος μετανοίας.

Ἰησοῦ, κλίνω κι' ἀναδοῶ μὲ ἴματια δακρυσμένα,
οὐδεὶς σ' ἐπικρανεῖ ποτε, Κύριε, ὡς ἐμένα.

Πῶς νὰ ἀνοίξω, Κύριε, τὸ ρυπαρὸν μου στόμα,
νὰ μεταλάβω τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιόν Σου αἶμα ;

Παρακαλῶ σε, Πλάστη μου, Θεέ μου καὶ Σωτήρ μου,
ἐπίσκεψε τὴν ρυπαρὰν κι' ἐλεεινὴν ψυχὴν μου.

Ἐλθέ, Χριστὲ γλυκύτατε, στὸ ρυπαρὸν μου στόμα,
στὴν μολυσμένην μου ψυχὴν καὶ ἐσπιλωμένον σῶμα.

Δεῖξον τὴν εὐσπλαγχνίαν σου σ' ἐμὲ τὸν τρισαθλίον,
καὶ φώτισόν μου τὴν ψυχὴν νὰ μεταβάλω βίον.

Ἐλθέ, Ἰησοῦ γλυκύτατε, σήμερον νὰ με φωτίσῃς,
νὰ μοῦ λαμπρύνῃς τὴν ψυχὴν καὶ νὰ με καθαρίσῃς.

Πάσας τὰς ἁμαρτίας μου ἀστόχησον, Θεέ μου,
καὶ μὴ ἀφήσῃς ἄλλοτε νὰ σφάλω, Κύριέ μου.

Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἄς γίνῃ εἰς ἐμένα,
τὸ Σῶμά σου τὸ ἅγιον καὶ τίμιόν σου Αἶμα.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Ἄς εἶχε χάριν ἡ ψυχὴ καὶ λόγους ἡ καρδία,
νὰ σὲ προσφέρω, Ἰησοῦ, μικρὰν εὐχαριστία.

Ἐξίσταμαι καὶ ἀπορῶ πῶς νὰ Σὲ χαιρετήσω,
μὲ ποῖους λόγους ὁ πτωχὸς νὰ Σὲ εὐχαριστήσω.

Σὲ εὐλογοῦν τὰ χεῖλη μου, Σὲ ψάλλει ἡ καρδία,
καὶ σὲ δοξάζει ἡ ψυχὴ καὶ σέ, παμπόθητε Μαρία.

Εὐχαριστῶ καὶ προσκυνῶ τὸν Τόκον σου, Κυρά μου,
ποῦ δὲν ἐπεριφρόνησε τὴν ἀθλιότητά μου.

Δοξάζω τὴν μεγάλην Του καὶ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν,
τὴν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν καὶ τὴν μακροθυμίαν.

Ποῦ δι' ἐμὲ τὸ αἷμά Του ποταμηδὸν ἐχύθη,
ποῦ ἡ ἀγία του πλευρὰ μὲ λόγχην ἐκεντήθη.

Ἐγὼ ποῦ τὸν βλασφήμισα μὲ τ' ἁμαρτήματά μου,
μὲ τοὺς αἰσχροὺς μου λογισμοὺς καὶ τὰ ἐγκλήματα μου,

σήμερον πῶς ἐδόλμισα τὸ στόμα μου νὰ ἀνοίξω,
Σῶμα καὶ Αἷμα τίμιον Θεοῦ νὰ κοινωνήσω;

Πῶς δὲν μὲ περιφρόνησες θαυμάζω, Κύριέ μου,
ἀλλὰ εἰσῆλθες εἰς ἐμὲ τὸν ἄσωτον, Χριστέ μου;

ὦ! Πόσον πρῶος καὶ γλυκὺς ὄσω καὶ ἐλεήμων,
πόσον φιλόανθρωπος ἐστὶν εὐσπλαγχνος καὶ οἰκτίρων,

πῶς δὲν μὲ ἀπεδίωξε τὸν ἄσωτον καὶ ξένον
τὸν ἀναξίον καὶ γυμνὸν καὶ κατακεκριμένον.

ὦ! τί φρικτὸν μυστήριον! ὦ! ποία εὐσπλαγχνία!
Σῶμα Θεοῦ νὰ κοινωνῇ ψυχὴ τις ἀναξία;

Δοξάζω καὶ εὐχαριστῶ τὴν ἀγαθότητά Σου,
τὴν ἄκραν συγκατάβασιν καὶ ἀγιότητά Σου,

ὁποῦ δὲν ἐσυχάθηκες μίαν ψυχὴν ἀθλίαν,
μίαν ψυχὴν ἀναίσθητον σκληρὰν καὶ ἀναξίαν.

Ἐλθέ, Ἰησοῦ γλυκύτατε, καὶ παρηγόρησόν με,
καθάρισόν μου τὴν ψυχὴν καὶ ἀνακαίνισόν με.

Τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν, Χριστέ, νὰ θεραπεύσης,
τοὺς πόνους μου καὶ τὰς πληγὰς ἐλθέ νὰ ἰατρεύσης.

Τὸ Σῶμά σου τὸ ἅγιον, τὸ Αἷμά σου, Σωτήρ μου,
χαρὰ ἐλπίς καὶ δύναμις νὰ γίνῃ τῆς ψυχῆς μου.

Ἀπὸ ἀκάθαρτον ψυχὴν καὶ βδελυρὰν καρδίαν,
πρόσδεξαι, Ὑπεράγαθε, μικρὰν εὐχαριστίαν.

ΔΕΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΦΡΙΚΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Καρδία πῶς ἐσκλήρυνες τὸν νοῦν, πῶς ἐπλανήθης
καὶ τοῦ φρικτοῦ τοῦ Γολγοθα ταχέως ἐμακρύνθης;

Φεῦ τῆς ἐμῆς σκληρότητος καὶ τῆς ἀχαριστίας!
τῆς ραθυμίας τῆς δεινῆς καὶ τῆς ἀναισθησίας!

Δὲν ἔχω ἓνα σταλαγμὸν δάκρυ εἰς τὴν καρδία,
γὰ νὰ ζητήσῃ ἡ ψυχὴ ἔλεος ἢ ἀθλία.

Ἄς εἶχα στόμα ὁ πτωχάς, γλῶσσαν νὰ διηγοῦμαι,
τὰ δάκρυα θερμότετα νὰ ἐξομολογοῦμαι,

νά λέγω με κατάνυξιν τὰ ἁμαρτήματά μου,
τὰς ἀναμνήσεις τὰς αἰσχρὰς καὶ τὰ ἐγκλήματά μου.

Νὰ βρέχω με τὰ δάκρυα τοῦς πόδας τοῦ Ἰησοῦ μου,
τ' ἀμνησικάκου θεοῦ καὶ μόνου πλαστοουργοῦ μου.

Καὶ νὰ ζητῶ συγχώρησιν, νὰ κλαίω ὡς τὴν Πόρνην,
καὶ ὡς τὸν ἄσωτον κ' ἐκείνον τὸν Τελώνην.

Ναί! ἐν κλαυθμῷ καὶ συντριβῇ καρδίας,
συγχώρησόν με, Πλάστα μου, ψυχὴν τὴν τρισαθλίαν.

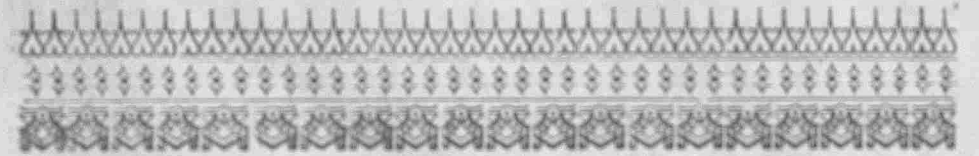
Ἄνοιξον τοῦ ἐλέους σου τὴν θύραν, Κύριέ μου,
καὶ δέξαι με τὸν ἄσωτον, φιλόανθρωπε θεέ μου.

Δέξαι, φρικτέ μου Γολγοθᾶ, ἓνα πτωχὸν καὶ ξένον,
ἓνα αἰσχρὸν καὶ ἄσωτον γυμνὸν ἀπεγνωσμένον.

Ἐλέησόν με, Γολγοθᾶ, καὶ ἀνακαίνισόν με
κ' ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ Σὺ ἐλευθέρωσόν με.

Ἐξάλειψόν μου, δέομαι, τὰς τόσας ἁμαρτίας,
καὶ δώρησαί μοι δάκρυα μ' ἄς ψυχῆς ἀθλίας.

Τὰ ρήματά μου ἀκουσον, δέξαι τὴν δέησίν μου,
καὶ σῶσον, παντοδύναμε, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.

ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ἄδαμαντάτον σκοτεινὸν κ' ἡμέρα λυπημένη
ὁποῦ μοῦ ἦλθε σήμερον τῆς πολυπικραμένης!

Ἐπιασαν τὸ τέκνον μοι κ' ἐμειν' ὀρφανεμένη,
ὁ κόσμος κλαίει καὶ θρηνεῖ κ' ἡ γῆ σκοτεινιασμένη.

Ὁ Γαβριὴλ Ἀρχάγγελος ποῦ ἦτ' ὁ λογισμὸς μου,
μοῦ εἶπε· «χαῖρε, Δέσποινα, ὁ κύριος δικός μου.

Κάλλιον νὰ μοῦ ἔλεγε δέξου τὸν θάνατόν Σου,
παρὰ μοῦ εἶπε, Δσποινα, ἐπιασαν τὸν υἱόν Σου.

Χαρὰν μεγάλην αἰσθάνθηκα ποῦ γέννησα τὸν ἥλιον,
ἀπειρον φόβον πέρασα στὴν γέννησιν, στὸ σπῆλαιον.

Γιὰ τὸν Ἡρώδη τὸν πικρὸν μὴ χάσῃ βασιλείαν,
χρυσοῦν δένδρον ἐβλάστησεν ἢ ἄνω εὐσπλαγχνία.

Ἔκαμε κλώνους δώδεκα καὶ σκέπασε τὸν κόσμον,
ἀποστολὴν ἐμήναεν αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων.

Περιστερὰ καὶ ἀετοὶ ἦτον οἱ Ἀρχαγγέλοι
καὶ ἀστραπιαίως ἐφθασαν σ' ὄλην τὴν οἰκουμένην.

Δροσερὸν δένδρον ἦτανε ὁ υἱὸς μονογενῆς μου,
ἡ βρύση ποῦ τὸν πότιζα γάλα ἀπ' τὸ βυζὶ μου.

Τώρα οἱ κλῶνοι κόπησαν, τὰ φύλλα μαρανθῆκαν
οἱ βρύσες ποῦ ἐστέγνωσαν, οἱ τόπ' ὄρφανευθῆκαν.

Κλαύσατε, χῆρες καὶ ὄρφανές, ὄλη ἡ συγγενεία,
ἐχάσατε τὸν Διδάσκαλον καὶ τὴν παρηγορίαν.

Ὅρη, ἀναστενάξτετε καὶ δένδρα μαρανθῆτε,
καὶ ποταμοὶ στραγγίσετε καὶ πέτραις ραγισθῆτε.

Σεῖς, χιλιόχρονοι νεκροί, σήμερ' ἀναστήθητε,
καὶ ἐλάτε εἰς τὴν λύπην μου νὰ κλαύσετε, νὰ θρηνῆτε.

Γιὰ τὸν ἀγαπημένον μου υἱόν μου, φῶς καὶ μάτια,
ποῦ σήμερον οἱ ἄνομοι τὸν κάμανε κομμάτια.

Ἰούδας τὸν ἐπρόδωσε γι' ἀργύρια τριάντα,
καὶ ἐθάρρησε ὁ ἄθλιος πῶς θὰ τὰ ἔχη πάντα.

Καὶ πῶς νὰ μὴ σκοτόνωμαι καὶ πῶς νὰ μὴ θρηνήσω
δάκρυα ἀπὸ τὰ ὄμματα ποταμηδὸν νὰ χύσω!

Ἔχει τρία μερένυκτα ὁποῦ τὸν τυρρανίζουν,
ὀλόγυμνο τὸ τέκνον μου στοὺς δρόμους τὸ γυρίζουν.

Φορεῖ στέφαν' ἀκάνθινο ἐπάνω στὴν κεφαλὴν του,
τὸ ἀγνοοῦν οἱ ἄνομοι πῶς εἶν' μὲ τὴν βουλήν του.

Χριστιανοὶ γνωρίζουνε πῶς εἶν' αὐτὸς Θεὸς τους,
καὶ οἱ ἐχθροὶ οἱ παράνομοι τὸν ἔχουν σὰν ἐχθρό τους.

Ἐτύφλωσαν τὰ μάτια τους καὶ ἐφραξαν τ' αὐτιά τους,
ἔπλωθη ἡ καρδιά τους καὶ δὲν βλέπουν προστάτους.

Καὶ σὰν ληστήν τὸν πέρνουνε καὶ σὰν φονιά τὸν πᾶνε,
καὶ στοῦ Πιλάτου τίς αὐλὲς ἐκεῖ τὸν καταντᾶνε.

Καὶ ὁ Πιλάτος ὁ πτωχὸς κάμνει δικαίαν κρίσιν,
τὸ πῶς δὲν ἔχει πταίσιμον γιὰ νὰ τὸν ἀπολύσῃ.

Οἱ τύρρανοι ἐφώναζαν γιὰ νὰ τὸν ἐσταυρώσουν,
χεῖρας καὶ πόδας τοῦ Χριστοῦ στὸ ξύλο νὰ καρφώσουν.

Μαντάτον ἦλθε φοβερὸν στὴ Δέσποινα Μαρίαν
πῶς μαρτυροῦν τὸν Ἰησοῦν χωρὶς καμμιὰν αἰτίαν.

Ἐπτάκις λιποθύμησε καὶ ἦτο νὰ ξεψυχήσῃ,
καὶ ἀπὸ τοὺς δώδεκα τινὰ δὲν εὔρε νὰ ρωτήσῃ.

Στὰ δεξιά ἡ Δέσποινα βλέπει τὸν Ἰωάννην,
«τὸν Ἰησοῦν θέλω νὰ ἰδῶ εἰς τὸν σταυρὸν τί κάμνει».

«Δὲν ἔχω στόμα νὰ σοῦ πῶ, γλῶσσα νὰ σοῦ λαλήσω,
δὲν ἔχω χέρι, κάλαμον, διὰ νὰ σοῦ τὸν δείξω.

Ἄφου ὄμως ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ τὸν ὑποδείξω,
καὶ μετὰ σένα, Δέσποινα, θὰ κλαύσω, θὰ θρηνήσω.

Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν χλωμὸν καὶ τὸν παραδαρμένον,
ὁποῦ τὸν ἔχουν οἱ ἐχθροὶ ἐξάγκωνα δεμένον;

Ὅπου κρατοῦν ἡδὲ χίρι τοὺς λόγῃ νὰ τὸν λογγεύσουν,
τοὺς ἡλούς εἰς τὰριστερὰ γιὰ νὰ τὸν ἐκαρφώσουν.

Στὴν κεφαλὴν τοῦ φόρεσαν ἀκάνθινο στεφάνι,
ὁποῦνε μὲ τὰ αἵματα ὡσὰν τὸ κουρουπάνι.

Ἐκεῖνος εἶνε ὁ υἱούλης σου καὶ μὲ διδάσκαλός μου,
εἶν' ὁ Θεὸς καὶ ποιητὴς τοῦ αἰωνίου κόσμου.

Πέντε καρφιά τοῦ ἐμπηξαν ἡδὲ χεῖρας καὶ τοὺς πόδας,
τὸ πέμπτο τὸ φαρμακερὸν ὑπέρβηκεν ἀπ' ὅλα.

Ἄνοιγει τὰ χεῖράκι του, τοῦτον τὸν λόγον λέγει
ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ποῖος θὰ ὑποφέρῃ!

Θεέ! τί μ' ἐγκατέλιπες τὴν σήμερον ἡμέρα,
ἐἰσχυσὸν με τοῦ λοιποῦ ν' ἀπαλαχθ' ἡ σφαῖρα,

Διψῶ, λέγει ὁ Ἰησοῦς, πρὸ τοῦ νὰ ξεψυχήσῃ,
ἕνας ξεῖδι καὶ χολὴν τρέχει νὰ τὸν ποτίσῃ.

Ἄρνήθηκε νὰ τὸ γευθῆ καὶ ἕνα λόγον λέει
ὁ Ἰωάννης ὁ πιστὸς ἀρχίζει γιὰ νὰ κλαίγῃ.

Ἡ Παναγία στέκετο ἐμπρὸς του λυπημένη
καὶ ἔδερε τὸ στῆθος της σὰν μήτηρ τεθλιμμένη.

ὦ! τέκνον μου! τί ἐπαθες κ' εἶσαι πολὺ θλιμμένο
κι' ἀνάμεσα δύο ληστῶν σὲ ἔχουν καρφωμένο;

ὦ! τέκνον μου γλυκύτατον, καὶ μάτια τῶν δακρῶν
ποῦνε οἱ μαθητάδες σου οἱ ἐβδομήκοντα δύο.

νὰ διοῦνε τοὺς σκληροὺς δαρμούς, τὰ τρομερὰ δεινὰ
τὰ τραγικὰ κι' ἀπάνθρωπα βασανιστήριά σου. [σου,

ὦ τέκνον! πῶς τὸ δέχεσαι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους,
τοὺς ἀχαρίστους καὶ δεινοὺς ἀγνώμονας Ἑβραίους;

Οὐδεὶς εὐρίσκει' ἐξ αὐτῶν ἀπ' ὅσους σ' ἐτιμοῦσαν
νάλθουν, γιέ, στὴν θλίψίν μου καὶ σὲ ἐπροσκυνοῦσαν.

Ὁ Πέτρος σὲ ἀρνήθηκε, ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι
κ' οἱ δώδεκα ἐκρῦβηκαν μὲ φόβον καὶ μὲ ζάλην.

Καὶ μοναχὴν μὲ ἀφῆσαν τὴν ταπεινὴν Μαρίαν·
ἐσένα ἔχω τέκνον μου, φῶς καὶ παρηγορίαν.

Ὅταν σὲ θεωρῶ, γιέ, ἐπάνω εἰς τὸ ξύλο,
ἐξίσταμαι καὶ ἀπορῶ, τὸ χεῖλος πῶς ν' ἀνοίξω;

— Μῆτερ, μὴ πολυθλίβεσαι πολὺ γιὰ τὸν υἱόν σου,
τὸν Θεολόγον φίλον μου ἀφίνω σύντροφόν σου.

Ἐἰς τρεῖς ἡμέρας ἔρχομαι ὡς νικητὴς τοῦ Ἄδου,
ποῦ θὰ κατέλθω ἕως ἐκεῖ πλείστους διὰ νὰ βγάλω.]

Σελήνη καὶ ὁ ἥλιος ἀμφοτέρωτα σκοτίσθη,
τότε ἡ Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ ἔπεσε καὶ ζαλίσθη.

Καὶ μ' ἕνα θρῆνο θλιβερὸ βγάζει φωνὰ μεγάλη,
ζητεῖ μαχαῖρι νὰ σφαγῆ νὰ μ' ἰδῆ θρῆνον πάλι.

Ἠρώτησε ὁ ἡγεμὼν ποῖα εἶν' ὅπου θρηνοῦσε
καὶ κλαίει ἀπαρηγόρητα καὶ τὴν ἐσυμπενοῦσε.

Λέγουν εἶν' ἡ Μήτηρ τοῦ Χριστοῦ, μὲ δάκρυα φωνάζει
καὶ διατί ὁ νόμος σας ἀδίκως τὸν δικάζει ;

Καὶ διατάσσει ὁ ἡγεμὼν νὰ τὴν παρηγορήσουν
καὶ μὲ βασανιστήρια οὐδόλως νὰ τὴν ἡγγίζουν.

Αἱ μυροφόροι τοῦ Χριστοῦ ἦσαν ὅλοι μαζί της,
δύο κρατοῦν τὰς χεῖράς της κι' ἄλλαι τὴν κεφαλὴ της.

«Μητέρα μου καὶ Δέσποινα, θὲ νὰ σωθῆ ὁ κόσμος,»
πλεῖστα παρηγορητικὰ ἔλεγ' ὁ Θεολόγος.

Ἐγὼ εἶμ' ὁ ἀγαπητὸς καὶ φίλος τοῦ Γιοῦ σου,
οὐδόλως νάχη μαρασμὸν καὶ ταραχὴν ὁ νοῦς σου.

Τῆς ἔδωκαν γλυκὸ κρασί κι' ἀφράτο παξιμάδι
κι' ἀνέλαβεν ἡ Δέσποινα καὶ δὲν πῆγε στὸν Ἄδην.

Γλυκὰ τοὺς λέγ' ἡ Δέσποινα μὲ τὰ γλυκὰ της χεῖλη,
τοῦ Ἰωσήφ τοῦ γέροντος θέλει νὰ παραγγεῖλη.

Τ' Ἀριμαθέας Ἰωσήφ νὰ τὸν παρακαλέσῃ,
νὰ πάρῃ τὸν Νικόδημον, νὰ πῶ νὰ τὸν κηδεύσῃ.

Παρακαλῶ σε, Ἰωσήφ, πολλὰ γιὰ τὸν υἱὸν μου,
νὰ τὸν ἐσαβανώσετε, τὸ φῶς τὸν ὀφθαλμῶν μου.

—Σ' εἶσαι μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡμᾶς παρηγοριά μας,
δέκα κομμάτια ἔγινεν ἐκάστου ἡ καρδιά μας.

Μὲ δάκρυα ποταμυδόν, Δέσποινα, θὰ προφθάσω,
ἔχω καὶ χρήματα πολλὰ νὰ τὸν ἐξαγοράσω.

Θάρρος λαμβάνει ὁ Ἰωσήφ καὶ στοῦ Πιλάτου πάει,
τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ τὸ σῶμα τοῦ ζητάει.

«Παρακαλῶ σε, Δικαστά, δυὸ λόγια νὰ σ' ὀρίσω,
μὲ φόβον καὶ μὲ σεβασμὸν κάτι νὰ σοῦ ζητήσω.

Δός μου τὸν ξένον τὸν Πτωχὸν καὶ τὸν ἐσταυρωμένον,
ξένος τοῦ Κόσμου εὐρίσκεται καὶ κατακεκριμένος.

Κανένα ἔχει συγγενῆ ν' ἄλλῃ νὰ τὸν πιάσῃ,
μῆτε τινὰ νὰ τὸν πονῆ γιὰ νὰ τὸν ἔνταφιάσῃ.»

Λέγει ὁ Πιλάτος τῆς μητρὸς : «ἐγὼ σοῦ τὸν χαρίζω,
καὶ μὴ μοῦ δώσης πειρασμὸν στὸν κόσμον ποῦ ὀρίζω.

Μέρα τινὰ πολλὰ ἔπαθε ἡ σύζυγος ἐμένα,
ὄστ' ἵναγκάσθην νὰ πειθῶ ὅτ' εἶν ἀθῶνον αἷμα.

Καὶ καταιδάσαντες αὐτὸν πᾶσα ἡ συνοδία,
ἔβγαλαν ἀπὸ τὸν σταυρὸν ἅπαντα τὰ καρφία.

—Ἄχ! μὰ πῶς θὰ συγκρατηθῶ νὰ τόνε κατεδάσω,
καὶ τὸν υἱὸν σου, Δέσποινα, νὰ τὸν ἐνταφιάσω.

Πέρνουν νὰ τὸν ἐθάψουνε τὸν Ἰησοῦν ἐκεῖνον,
αἱ μυροφόροι ἔκαμνον πολὺ μεγάλον θρῆνον.

Βάζουνε λίτρας ἑκατὸν καὶ σμύρνα μὲ ἀλόη,
τὸ σῶμά του ἐράντιζον μ' ἄπειρον μυρολόγι.

Λευκὴ σινδόνα ἔθεσαν καὶ τύλιξαν τὸ Σῶμα
καὶ τοὺς βροστρύχους ἔβγαζαν ἐπάνω εἰς τὸ Σῶμα.

Εἰς τὴν ἀποκαθήλωσιν φθάσαντες, τοποθέντες,
τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου μας ἅπαντες λυπηθέντες.

Εἰς τὴν ἀποκαθήλωσιν τρεῖς ἄνδρες ἦσαν μόνον,
Νικόδημος καὶ Ἰωσήφ κι' ἅγιος Θεολόγος.

Γυναῖκες ἦτανε πολλὰς ποῦ παρακολουθοῦσαν,
καὶ τὰ φρικτὰ μαρτύρια μακρόθεν θεωροῦσαν.

Ἡ Παναγία κόπτετο ἀπὸ τὰ μοιρολόγια,
τοῦ Συμεὼν θυμούτανε τὰ θεϊκά του λόγια.

Πῶς θὰ περάσῃ μάχαιρα μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά της,
τῆς εἶπ' ὁ Γέρον Συμεὼν, κι' ἀπὸ τὰ σωθικά της.

«Μ' ἐλύπησεν ἡ ἀκοὴ τῶν θεϊκῶν ρημάτων,
ποτὲ ὁμως δὲν ἠλπίζα τέτοιο κακὸ νὰ πάθω.

Σὲ βλέπω ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κρεμάμενον, νιέ μου,
δός μ' ἓνα λόγον, τέκνον μου, γλυκύτατε Θεέ μου.

Ἐψώθης ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κ' ἐσωσες τοὺς ἀνθρώπους,
ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ τοῦ αἰωνίου σκοτίου.

Καὶ μεταξὺ δύο ληστῶν ἐτίθη ὁ σταυρός σου,
δι' οὗ καὶ ἐξηγόρασας τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου.

Ἡ σταύρωσίς σου, τέκνον μου, ἐτάραξε τὸν Ἄδην,
ἀθώωσες τὸ πλάσμα σου ποῦ ἦτο στὸ σκοτάδι.

Αὐτὰ καὶ πᾶσιστα ἔλεγε Κυρὰ ἡ Παναγία,
εἰς τὴν ἀποκαθήλωσιν μ' ὄλην τὴν συνοδίᾳ.

Ἀποκαθήλωσις θὰ πῆ τόπος λαμπροῦ καὶ θείου,
ἡ πλάξ ποῦ ἐσαδάνωσαν τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου.

Στὰ δύο πλάγια αὐτῆς εἶνε ἕξ μανουάλια,
λαμπάδας βαστᾶ ἕκαστον πεντήκοντα ὀκάδας.

Ὅλαι αὐταὶ ἀνάπτονται στὰς ξένας παροικίας,
Λατίνων, Ἀρμενίων καὶ Κοπτῶν καὶ στὰς δικὰς μας
[χρείας.
Μακρὰν τῆς καθηλώσεως εἶν' μάρμαρον γλυμμένον,
κυκλοτερῶς μὲ σίδηρα εἶν' περιωρισμένον.

Στὸν τόπον τοῦτον στάθησαν οἱ φίλοι τοῦ Κυρίου,
καὶ θεωροῦσανε αὐτὸν ἐπὶ τοῦ μαρτυρίου. . .

Ὁ νεκροθάπτα! ὑπόμεινε νὰ ρίψω λίγα ἀνθη,
γιὰ ν' ἀσπασθῶμεν ἅπαντες τὸν Κεῖνον ποῦ μαράνθη.

Κοιμοῦ τὸν ὕπνον τὸν βαθύ, γλυκύτατό μου κάλλος,
μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν προσταγὴν θὰ νὰ ξυπνήσῃς ἄλλος.

Ὁ γειτονιὰ μαύρ' ἄχαρη, ἐρημωμένο πλάγι,
στὴν πρασινάδα τέτοιο πιδᾶ ἄνθος δὲν θὰ γελάη.

Ποτὲ ψυχὴ ὠραιότερη δὲν θέλει σὲ στολίσῃ,
τέτοιον παρόμοιον ἄγγελον ἢ γῆ δὲν θὲ νὰ δείξη.

Ὁ Πλάστα μου ἀπέθανες προσωρινῶς θαμμένος,
εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Θεοῦ θὰ εἶσαι δοξασμένος.

Καὶ θὲ νὰ στέλλῃς ἀνωθεν σ' ὄλην τὴν κοινωνίαν,
τῶν πολυκλαύστων βάλσαμον, θεῖαν παρηγορίαν.

Ὡ βουνά, ὄρη καὶ πηγαὶ κι' ἅγια συνοδία,
στὴν φοβερὰν ταύτην στιγμὴν δόστε παρηγορία.

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ

Μακρὰν τῆς Ἱερουσαλήμ, σὲ τρεῖς ὥρας πορείαν,
θὰ φθάσῃ ὁ προσκυνητὴς εἰς μίαν ἐρημίαν.

Ἐκεῖ θὰ εὔρ' Ἱστορικὴν Μονὴν Ἁγία Λαύρα,
ἐνθα ὁ τάφος εἶν' ἐκεῖ ἡγιασμένου Σάββα.

Ἄνωθεν δὲ τοῦ ποταμοῦ, δυσβάτου καὶ ἐρήμου,
ὁ τάφος οὗτος σώζεται Σάββα τοῦ ἀοιδίμου.

Ἐναντι δὲ τοῦ ναοῦ ὁ τάφος του ἐδράζει,
τὸ ἱερόν του λείψανον στὴν Βενετιά' συχάζει.

Στ' Ἁγίου Μάρκου τὸν ναὸν καὶ ἔναντι μνημείου,
εἶναι τριπλοῦν τὸ σπήλαιον, τὸ μνήμης αἰωνίου.

Εἶν' ἐπὶ βράχου φοβεροῦ, δυσβάτου καὶ ἐρήμου,
ἐκ θεοφόρου κτίσθηκε Σάββα τοῦ ἀοιδίμου.

Ἡ γεραρὰ καὶ εὐαγής, ἐπὶ οὐρανοπλήκτου,
εἰς ὕψος, χάος ποταμοῦ ἀξιοκαταπλήκτου.

Ἐδιδασώθη θησαυρός, σ' αὐτὴν φιλολογίας.
Δαμασκηνοῦ τὰ ὄσματα τρανῆς θεολογίας.

Καὶ Πύργος Ἰουστινιανοῦ ἕνας γέρος εἰσέτι,
μὲ πύλας δύο σιδηρᾶς καὶ μνήμα δὲ προσέτι.

Τοῦ τεχνικοῦ καὶ φυσικοῦ, τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους,
τῶν μοναχῶν τὸ στέγασμα, πηδάλιον τὸ σκάφος.

Πῆγα στὴν περιώνυμον Μονὴν καὶ τῶν Σαβδάτων,
εἰς κατοικίαν μοναχῶν, πατέρων καὶ ἀδδάδων.

Στὸν τόπον τοῦτον τῆς Μονῆς ὡς σκοτεινὰς χαράδρας,
εἰς τὰ φρικώδη σπήλαια, τῶν ἀσκητῶν τὰς μάνδρας,

Στὸν φοβερὸν τὸν χεῖμαρρον, τοὺς δεικτίσκους βράχους,
εὐρίσκομαι τοὺς Μοναχοὺς δὲ μύστας ἀταράχους.

Ὡς Ἄγγελοι ζῶσιν ἐκεῖ στὰ δύσβατα τὰ μέρη,
στὰ σκοτεινὰ τὰ σπήλαια ὡς οἱ καλοὶ οἱ γέροι.

Ἐχουν σημαίαν νοερῶς τὴν θεῖαν ἑταιρίαν,
πρὸς δόξαν κλέος καὶ τιμὴν στὴν τοῦ Θεοῦ λατρείαν.

Κ' εἰς μέρος δὲ ὑπόγειον, ἐξ εἴκοσι βαθμίδων,
πλεῖστα ὅστ' αὖ τῶν Μοναχῶν ριγμένα, ἐκεῖ εἶδον.

Κορμὸς ὑπάρχει στὴν αὐλὴν εἰς βράχον φυτεμμένος,
ποῦ τὸν καρπὸν συναΐζουσι καθ' ὃ ἡγιασμένος.

Στὸν χεῖμαρρον εὐρίσκονται μέσα στὴν ἐρημίαν,
ἢ δὲ ζωὴ τῶν μοναχῶν εἶν' ὄντως μακαρία.

Καὶ νοερῶς προσεύχονται, τὸ πνεῦμ' ἀναδιβάζου,
πρωὶ καὶ βράδην ἐξέρχονται τὸν χεῖμαρρον κυττάζου.

Ἄνεκαθεν ἢ εἴσοδος δεινῶς ἀπαγορεύθη,
γυναῖκα εἶν' ἀδύνατον ἐντὸς γὰρ νὰ εἰσέλθῃ.

Ἐκεῖ δένδρ' ἀναπτύσσονται, ἀγροὶ καλλιεργοῦνται,
τὰ πρόβατα τὰ λογικὰ μεγάλως καὶ τιμοῦνται.

Μὲ τὰς νηστείας, προσευχάς, μὲ τελετὰς τὰς θείας,
μὲ λειτουργίας ἱερὰς καὶ τὰς ἀκολουθίας.

Εὐπρέπειαν καὶ στολισμὸν ἔχουν τὴν σωφροσύνην,
καὶ ὡς πηγὴν ἀνεξάντλητον τὴν ἐλεημοσύνην.

Τροφὴν ἔχουν τὴν προσευχὴν, νηστείαν δὲ ὡς δεῖπνον,
ποτὸν ἔχουν τὴν δέσπιν καὶ χαυμενίαν ὕπνον.

Ἵπομονὴν Ἰωδιακὴν, ταπεινώσιν ὡς πρέπει,
ἀγάπη δὲ εἰς τὸν Θεόν, ποῦ ὡς Πατὴρ μᾶς τρέφει.

Μέρα καὶ νύχτα μελετοῦν ψυχοφελῆ βιβλία,
ὡς ὄπλα δὲ τοῦ Σατανᾶ τὰ ἔχουν στὰ κελλία.

Ὡς ὄπλα δὲ πνευματικὰ τὰ ἔχουν στὰ κελλία,
τὴν ψυχικὴν ἐξαγόρευσι καὶ θεῖαν κοινωνίαν.

Καὶ τὰ πτηνὰ ἐκάθονταν στῶν μοναχῶν τοὺς ὦμους,
καὶ λέοντες ἴπλησίαζαν μ' ἐξαιρουμένους νόμους.

Ἵπάρχουσι κι' ἀλώπεκες κάτωθεν τοῦ χειμάρρου,
κι' ὄλους τοὺς προσκυνητὰς μὲ πόθον τοὺς κυττάζουν.

Θαυμάζουνε οἱ μοναχοὶ τὴν τοῦ Θεοῦ σοφία,
νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἐξ αὐτῶν οὔτε μία ἀγρία.

Ἄλλ' ὄλαι νὰ προσέρχωνται ὅπως τροφὴν εὐρῶσι,
κι' ἀπὸ τὴν τράπεζαν ψωμὶ τοὺς δίδουν γὰρ νὰ ζῶσι.

Καὶ τὸ μεγάλο τυπικὸν πάντες ἀκολουθοῦνε,
μέρα καὶ νύχτα προσπαθοῦν ὄλοι γὰρ νὰ σωθοῦνε.

Εὐχόμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς ὡς Ἄγγελοι νὰ ζῶσι,
εἰς τῶν Μαρτύρων τῶν χωρῶν γὰρ νὰ καταταχθῶσι.

Καὶ δι' εὐχῶν ἀγίων τοὺς κι' ἡμεῖς γὰρ νὰ σωθοῦμεν
ὅ,τι καλὸν δυνάμεθα πρέπει νὰ τὸ ποιοῦμεν.

Οὕτω δὲ πολιτεύονται οἱ Μοναχοὶ γενναίως,
ἕως νὰ ἴδοῦν τὸ πρόσωπον μεγάλου Βασιλέως.

ΜΘΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΥ ΒΙΟΥ

Μὴν ὀργισθῆς κατ' ἀδελφοῦ, μὴν τὸν περιφρονήσης,
ὅς εἶναι καὶ ἐλάχιστος σὺ μὴν τὸν ἐξυβρίσης.

Ἄν ἔχη τίς τι κατὰ σοῦ, ἀδίκως ἢ δικαίως,
συνδιαλάξου μὲ αὐτὸν προθύμως καὶ ταχέως.

Πρὸς ἡδονὴν ἀθέμιτον μὴ ἐβλεπε οὐδόλως,
ἀλλὰ νὰ βλέπῃς πάντοτε σωφρόνως καὶ ἀδόλως.

Ἀπόφευγε πᾶν σκάνδαλον ὠθοῦν εἰς ἁμαρτίαν,
ἔτι τὸ ὄμμα σου αὐτό, τὴν χεῖρα τὴν ἰδίαν.

Μηδένα ὄρκον ὀμνυε, ἀλήθειαν ὠμίλει,
μὴν ἔχῃς ἄλλα εἰς τὸν νοῦν καὶ ἄλλα εἰς τὰ χεῖλη.

Εἰς τὸ κακὸν διὰ κακοῦ μηδόλως ἀντιτάσσου,
καὶ δάνειζε καὶ παρέχε ἀφθόμως τ' ἀγαθὰ σου.

Ὡς ὁ Πατὴρ σου ὁ Θεὸς καὶ τοὺς ἐχθρούς σου ἔτι,
διὰ νὰ γίνῃς πῆκνον του ἀγάπα κ' εὐεργέτι.

Νὰ ἐλεῆς ἐν τῷ κρυπτῷ, μὴ πρὸς τὸ θεαθῆναι,
σὲ βλέπει ὁ Θεὸς αὐτός, μισθαποδότης εἶναι.

Προσεύχου μὴ βαττολογῶν, μὴ θέλων ἐπιδείξεις,
ἄρκει τὰς πύλας τῆς ψυχῆς πρὸ τοῦ Θεοῦ ν' ἀνοίξῃς.

Συγχώρει, καὶ παρὰ Θεοῦ συγχώρησιν εὐρίσκεις,
εἰδ' ἄλλως ἀσυγχώρητος ἀφεύκτως ἀποθνήσκεις.

Νηστεύων ἔσο εὐχαρῆς καὶ κατηφῆς μὴν εἶσαι,
ἀνθρώπων δόξαν ἂν ζητῆς, τὴν τοῦ Θεοῦ στερεῖσαι.

Θησαύριζε ἐν οὐρανῷ, ὄχι στὴν γῆν καὶ οὕτως
αἰώνιος καὶ ἀσφαλῆς θὰ σοῦ δοθῇ ὁ πλοῦτος.

Τῆς ἔσωθεν ὁράσεως ἐπιμελοῦ ἐν πρώτοις,
ὁ νοῦς ἄς βλέπῃ ἰγιῶς, οὐαὶ ἐὰν τυφλώτῃς.

Δοῦλος Θεοῦ καὶ Μαμμωνᾶ μὴ γίνεσαι ἐπίσης,
ἐὰν τὸν ἓνα ἀγαπᾷς, τὸν ἄλλον θὰ μισήσῃς!

Μὴ βασανίζῃς τὴν ψυχὴν, ἀνωφελῶς σπαράττων,
μὲ τὰς μερίμνας τῶν φθαρτῶν, τρυφῶν καὶ ἐνδυμάτων.

Θὰ ἔχῃς ὅ,τι χρήσιμον, ἂν πρῶτος φίλος γίνῃς
τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Μὴν κατακρίνης! ἐπειδὴ Θεοῦ δικαιοσύνη
θὰ κρίνῃ καὶ αὐτὴ ἐσέ, καθὼς τοὺς ἄλλους κρίνει.

Ἐργάζου εἰς διόρθωσιν ἀτομικὴν σου μᾶλλον,
καὶ ὅταν σὺ διορθωθῇς διορθῶνε καὶ ἄλλον.

Τὰ τίμια εἰς εὐσεβεῖς ἐμπίστους χαρακτῆρας
νὰ ἐμπιστεύεσαι κι' οὐχὶ εἰς ἀναξίων χεῖρας.

Νὰ ἐπιδιώκῃς τὰ καλὰ καὶ θὰ τὰ ἀπολαύσῃς
καὶ ζῆται παρὰ τοῦ Θεοῦ, συνάμα δὲ μὴν παύσῃς.

Διὰ τοὺς ἄλλους πράττε σύ, αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην,
πᾶν ὅ,τι θέλεις διὰ σὲ νὰ πράττωσιν ἐκεῖνοι.

Νὰ βαίνης τὴν στενὴν ὁδὸν καὶ ὄχι τὴν εὐρείαν,
ἢ μὲν ἄγει εἰς ὄλεθρον, ἢ δὲ εἰς σωτηρίαν.

Προσεύχου κι' ἀναγνώριζε καὶ φεῦγε κάθε πλᾶνον,
ἐκ τῶν καρπῶν του τῶν σαπρῶν τὴν φύσιν του μαν-
θάνων.

Ἄν σε αὐτὸν ἀπαρνηθῇς καὶ τὸν σταυρόν σου αἴρῃς,
καὶ τὸν Χριστὸν ἀκολουθῇς, αἰῶνια θὰ χαίρῃς,

Λάμβανε πάντα συμβουλήν καθηγητῶν φρονίμων,
ἔσο γλυκὺς πρὸς τοὺς ἐχθρούς εὐσπλαγχνος κ' ἐλεή-
μων.

Τὰ δάκρυα εἶναι τ' ἄρματα ἀπάντων τῶν δικαίων,
ἀν ὅμως τὰ διδάσκονται παρὰ τῶν ἱερέων.

Συνομιλῖαι μάταιαι ἀτιμάζουν τὴν σοφίαν,
μολύνουσι τὸν λογισμὸν καὶ φθείρουσι τὴν παιδείαν.

Οἱ ἀμαθεῖς ἀνέχονται τὴν πρωτοκαθεδρίαν,
ἀλλ' οἱ σοφοὶ κρατοῦν σφιγκτὰ πάντοτε τὴν παιδείαν.

Ὁ ἀμαθὴς κ' ἀν σιωπῶν κρύπτει ἀμάθειάν του,
μὰ δὲν γνωρίζει πάντοτε τί γίνεται ἐμπροσθάτου.

Ὁ πλούσιος φιλάργυρος πάντοτε ὑστερεῖται
στὸν κόσμον τὸν προσωρινόν, πολὺ θὰ τιμωρῆται.

Ὅσοι εἶναι ἀπαιδευτοὶ, εἶναι σὰν ἓνα σῶμα
χωρὶς ψυχὴν ἀναίσθητον ποῦ κάμνουν ἀπὸ χῶμα.

Μὴ ἔσο πάντοτε σκληρὸς οὔτε νὰ βαρβαρίζης,
καὶ μὴ μεταχειρίζεσαι τοὺς φίλους σου καὶ βρίζης.

Τρόπος ὁ κυριώτερος διὰ νὰ ἀποκτήσης
τιμὴν, εἶναι νὰ σκέπτεσαι καὶ τότε νὰ μιλήσης.

Μὴ φανερώνης πάντοτε εἰς φίλον μυστικόν σου,
διότι ἐνδεχόμενον νὰ γίνῃ καὶ ἐχθρὸς σου.

Κάλλιον νᾶσαι πτωχὸς παρὰ νὰ ἔχῃς πλοῦτο
τῆς ἀδικίας καὶ κλοπῆς ὡς ἄλλοι κάμνουν τοῦτο.

Δὲν πρέπει νὰ ἀπαρνηθῆς φίλον παλαιόν σου,
διότι δὲν σὲ ἐρχεται οὐδέποτε καλόν σου.

Ὅποιος πράττει τὸ καλὸν θ' ἀνταμειφθῆ εἰσέτι
παρὰ τοῦ Κυβερνήτου μας ὅπου τὰ πάντα τρέφει.

Δὲν πρέπει νὰ χαρῆς ποτὲ θάνατον τοῦ ἐχθροῦ σου,
διότι θὰ χαρῆ κι' αὐτὸς τότε τοῦ ἰδικοῦ σου.

Ὅταν τις ἔχη ἀρετὴν, τιμᾶται, προσκυνεῖται,
παρὰ Θεοῦ ἀμείβεται κι' ἀνθρώπων ἐπαινεῖται.

Ὁ ἄνθρωπος γίνετ' ἐντιμὸς κι' ἀξίος εὐλαβείας
ὅταν ἀπέχη ἀπὸ κλοπᾶς καὶ ἀπὸ ἀδικίας.

Ὁ πλούσιος δὲ ὅταν ζῆ χωρὶς καμμιὰν ἀξίαν,
ὡσὰν δένδρον μαραίνεται ἀπὸ τὴν ἀνομβρίαν.

Ὁ ἄνθρωπος νὰ προσπαθῆ εἰς τὸν παρόντα βίον,
νάχη πάντα στὴν τσέπη του ἓνα λαμπρὸ βιβλίον.

Τοῦτο τὸ βιβλιάριον τὸ εὐμορφοδεμένον
δι' ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς εἶναι προωρισμένον.

Καὶ μὲ βοήθειαν Θεοῦ ἔλαβ' αἴσιον πέρας,
τῶν εὐσεβῶν ἢ συνδρομῆ ἄς μοὶ δοθῆ ὡς γέρας.

Γυναῖκες, ἄνδρες καὶ παιδιὰ ὁμοῦ παρακαλεῖσθε,
ὅλον νὰ τ' ἀναγνώσετε καὶ θὰ μὲ ἐνθυμεῖσθε.

ΤΕΛΟΣ

✎ Ἐπειδὴ δὲν ἐλήφθησαν ἐγκαίρως τὰ ὀνόματα τῶν ἀξιολίμων συνδρομητῶν, ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὴν μὴ δημοσίευσιν αὐτῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	Σελίς	5
*Ο Εὐαγγελισμὸς	»	9
*Ἡ Γέννησις	»	12
Τὸ σπήλαιον	»	18
Ὁ Ἰησοῦς εἰς Αἴγυπτον καὶ ἐν τῷ Ναῶ	»	19
*Ὁ Ἰησοῦς ἐν Ἰορδάνῃ	»	20
*Ὁ Ἰησοῦς εἰς Σαραντάριον	»	24
*Ἡ τελετὴ τοῦ Ἱεροῦ Νιπιτήρος	»	26
*Ἡ προδοσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ	»	28
*Ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως	»	34
*Ὁ Πανάγιος Τάφος	»	37
*Ἡ τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτὸς	»	41
Λήσεις τῶν προσκυνητῶν	»	48
Εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν	»	52
Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου	»	55
*Ἀμαρτωλὸς ἐξομολογούμενος	»	64
Λήσεις πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας	»	71
Εὐχαριστία μετὰ τὴν Θείαν Κοινωνίαν	»	73
Λήσεις ἐπὶ τοῦ φρικτοῦ Γολγοθᾶ	»	75
Θρῆνος τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς	»	77
Τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Σόββα	»	86
*Ἠθικὰ	»	89

Faint, illegible text on the left page of an open book, possibly bleed-through from the reverse side.

SISMANOGLIO
MECARO

Faint, illegible text on the right page of an open book, possibly bleed-through from the reverse side.

Ἡ πρὸς ἀγαθοεργῶν σκοπὸν ἔκδοσις αὕτη

ΤΙΜΑΤΑΙ

διὰ μὲν τὸ ἑσπερικὸν γρόσια 7

διὰ δὲ τὸ ἑσπερικὸν φράγκα 2

